

WESTERN ROMAN

LAISO

cijena 25 d broj 534

LEŠINARI NA DJELU

Bill Garrett:

LEŠINARI NA DJELU

534

BILL GARRETT: LEŠINARI NA DJELU

Naslov originala: **GEIER AUF DER FÄHRTE**

Recenzija: **Mladen Stary**

Copyright: **Pabel Verlag**, posredstvom **VPA**, Zagreb

Prijevod: **T. Vodopija**

Grafički urednik: **Ivica Bartolić**

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr. Vladimir Anić, **dr. Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n.s.o. – OOUR Novinska rotacija n.sub.o. i OOUR TM n.sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda: „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 534 izlazi 6. 1. 1984.

I

Mada slabo obučeni, uopće nisu osjećali hladnoću, bili su previše uzbuđeni. Napeto su gledali prema ulazu u banku »Western«. Kada su ugledali Jaramilla Limestona, sva trojica zaustaviše na kratko dah.

Limestone je stisnuo oči kako bi se zaštitio od blještećeg sunca. Pogledao je obližnje kuće i svoje drugove, a potom prema šerifovu uredu gdje su prozorski kapci cijeli dan bili zatvoreni. Naposljetku je kimnuo ljudima na drugoj strani ulice.

Bob Cloete se još jednom oprezno osvrnuo. U doba ručka nije bilo mnogo ljudi na ulici. Gradom je puhao hladan, oštar vjetar. Pokraj saluna upravo su prolazila neka kola i uputila se prema izlazu iz grada. Podalje su dvojica jahača zaokrenula u sporednu ulicu, a samo tu i tamo poneki je pješak podignuta ovratnika kaputa i pogleda spuštenog na tlo žurio ulicom.

– Dobro, momci – reče Bob Cloete – pokušajmo!

Henry Short se naglo okrene i uputi prema konjima. Njegova je dužnost bila da se brine o životinjama. Bob Cloete mu je tako dugo tumačio da je taj zadatak najvažniji, dok tupi momak u to uistinu nije povjerovao.

Bob Cloete i Dick Jenkins pretrčali su cestu.

Limestone se odmaknuo od ulaza u banku. Lice mu bijaše bljedo i upalo, a i oči nekako upale i bez sjaja.

– Smiri se, čovječe – reče mu Cloete.

Short je u međuvremenu prihvatio uzde četiri konja i odvodio životinje. Jenkins je požurio za Cloeteom koji je, ušavši u banku naglo potegnuo kolt. Jenkins najprije dohvati vreću što ju je sakrio pod vjetrovku a potom i on potegne oružje.

Čovjek za šalterom skoči na noge i zaprepašteno se zabulji u ljude pred sobom.

— Ne miči se! — poviče Cloete.

Jenkinsov se pogled zaustavi na otvorenom sefu. Podebeli čovjek nešto je slagao unutra i bio vrlo zaposlen tako da uopće nije uočio što se oko njega događa.

U nekoliko koraka Jenkins mu je prišao i naglo ga povukao u stranu. Debeli uopće nije shvaćao što se događa. Lice mu se zacrvenjelo od uzbuđenja ali je, ugledavši pred sobom revolversku cijev, ubrzo problijedio i počeo se tako silno tresti od straha da bi vjerojatno bio pao na tlo da ga Jenkins i dalje nije držao za jaknu. Jenkins je uživao u čovjekovu strahu i nekoliko je trenutaka samo šutio promatrajući uplašeno blijedo lice, a zatim mu zapovjedi:

— Otvori ovo, prijatelju — zapovjedi i gurnu čovjeku vreću u ruku.

Ovaj ga bez riječi poslušao. Očito mu je strah stezao grlo pa nije mogao progovoriti.

Jenkins ga je grubo okrenuo prema sefu i ljevicom zagrabio u snop dolarskih novčanica kako bi što prije napunio vreću. Sve je išlo tako brzo i bez poteškoća da Cloete za-

pravo uopće nije imao vremena uzrujati se i osjetiti neku posebnu uznemirenost.

Čovjek za šalterom sam je od sebe podignuo ruke i nijemo stajao po strani, pogleda uprtog u Cloeteov revolver. Vreća je ubrzo bila puna i prije nego što ju je Jenkins svezao, istresao je u nju još kutiju kovanica, a praznu kutiju bacio na pod. Zatim je još prestrašenom debeljku oduzeo vreću iz ruku i prezirno se nasmijevao.

— Dobročinitelji — cerio se samozadovoljno, povlačeći se.

Dok je zaobilazio pult noseći do vrha napunjenu vreću, Cloete ga je na trenutak pogledao zaprepašteno. Obojica su požurila van. Short je upravo zastao pred ulazom. Doveo je konje.

— Uzjašite! — povikao je Cloete i preskočio ogradu nogostupa pred bankom.

Jenkins se poveo za njim. Limestone je dotrčao sa strane i potrčao sprijeda prema konjima tako naglo da ih je uplašio. Životinje su se uznemirile, počele trzati i srušile zatečenog Shorta. Ovaj usprkos svemu nije ispuštao uzde i izdržao je dok mu Cloete i Jenkins nisu pritekli u pomoć.

Cloete je prokleo i bijesno pogledao Jaramilla. Dohvativši

uzde svoga konja, Short se uspio uspraviti. Njegov se konj divlje vrtio u krugu i propinjao dok se Short jedva uspeo u sedlo.

Jenkins je prvi potjerao konja. Jaramillo nikako nije uspijevao potjerati svoga konja i zlovoljno je prekleo dok je Short, vičući, projurio mimo njega.

Cloete je upravo potjerao konja kada je za leđima čuo zveket razbijenog stakla. Naglo se okrenuo i ugledao kako kroz razbijeni prozor na pročelju banke proviruje puščana cijev. Stisnuo je usne i zapucao.

Metak je prozujao kroz razbijeno staklo i unutra, u banci, netko je bolno kriknuo. Trenutak kasnije puška je pala na nogostup ispred prozora.

Grad je odjednom oživio. Naglo se otvoriše vrata i ljudi požuriše na cestu ali svi uplašeno ustuknuše kada je Cloete još jednom zapucao. Odjek njegova revolvera napokon je pokrenuo Jaramillovog konja. Cloete je svom snagom zario mamuze konju u bedra i pojurio za Jaramillom.

Put kroz grad bio je prilično dug. Sada im se činio još duži. Banka se nalazila u središtu. Jenkins se i dalje nalazio na čelu. Short je žurio za njim na

udaljenosti od pedesetak metara, a za njima su jahali Cloete i Jaramillo.

Kada je Jenkins projurio pokraj kovačnice, oglasila se iznutra puška. Short je povukao revolver, skrenuo konja do ruba ceste, naglo stao pred kovačnicom i zapucao. Dok su Cloete i Jaramillo projurili pokraj njega, oglasio se Cloeteov kolt. Istodobno je osjetio iznad ramena neku čudnu toplinu, popraćenu podmuklom boli.

— Henry, požuri! — povikao je Cloete.

Henry Short začuđeno ga je pogledao i tek kad se uvjerio da iz kovačnice više nitko ne puca, okrenuo je konja i potjerao ga.

Izyan grada čekali su ga ostali i zajedno nastaviše u brzom galopu.

Tek sada je Cloete postao svjestan da je ranjen. Po leđima mu je curila krv. U glavi mu se zamutilo a u želucu je osjetio mučninu. Lice mu se oznojilo i odjednom mu postade hladno.

* * *

Pred šumom su oštro zaokrenuli prema sjeveru. Tek visoko u planini zaustavili su konje i sjahali. Dolje, ispod njih, ležao je grad. Cesta je bila pusta i za sada ih nitko nije slijedio.

– Jaramillo, pripazi na cestu – zapovijedi Cloete i otvori bisage.

Ostali tek sada primijetiše da je ranjen.

– Bob, jesi li teško ranjen?

– zabrinuto će Jaramillo.

– Vidiš i sam – ljutito će Dick Jenkins. – Kako si samo mogao onako bezglavo potrčati prema konjima? Da nisi tako glupo postupio, mogli smo neopaženi izjahati iz grada – dodao je i svezao vreću za sedlo kako bi konačno oslobodio ruku.

– Dick, šuti i radije mi pomozite? – zapovijedi Cloete.

– Žao mi je, Bob – utučeno će Jaramillo.

– Pazi na cestu i šuti – obrecnuo se Cloete i pružio Jenkinsu vrpceu otrgnutu od komada tkanine kako bi mu ovaj povezao ranu.

Bila je to samo ogrebotina, ali duboka i obilno je krvarela.

– Da li je ovako dobro? – upita ga Jenkins kad je povio ranu.

Cloete je navukao vjetrovku i ljutito kimnuo glavom.

„ – Prokleta hladnoća – javio se Short. – Ovako nije bilo hladno u Teksasu već godinama. Koliko novaca imamo? Želio bih kupiti lijepu toplu vjetrovku. Hoću li imati dovoljno za to?

– Imat ćeš – sa smiješkom će Cloete.

– Kupit ćeš cijelo brdo vjetrovki ako želiš – smijao se Jenkins. – Domogli smo se brda novaca, Henry. Brda!

– Drago mi je, ali zašto se onda ljutiš na Jaramilla? – začudi se Short.

– Nitko se ni na koga ne ljuti i sve je u najboljem redu – upleto se Cloete. – Jaramillo, vidiš li nešto sumnjivo?

– Nitko nije krenuo za nama – javio se Jaramillo. – Pred bankom se okupilo mnogo svijeta, svi su trčali amo-tamo i očito su vrlo uzrujani. Nalik su na uplašene zečeve.

– Idemo dalje – odluči Cloete i uzjaše. – Jaramillo, budi oprezan ovaj put. Zapamti jednom zauvijek da se nikada ne smiješ onako brzo približiti konju sprijeda. Ako ti se žuri, pritrči mu sa strane ali nikada sprijeda. Jasno?

– Jasno – postideno će Jaramillo i oprezno krene prema konju zahvalan što ga prijatelj nije ukorio nego mu je mirno objasnio u čemu je pogriješio.

Opresno je uzjahao i zahvalno mu se nasmiješio.

– Kako bi bilo da prebrojimo novac? – reče Jenkins. Vrlo bih rado saznao koliko smo bogati.

— Morat ćeš se još malo strpjeti — mirno će Cloete i potjera konja.

Bez glasa protivljenja Jenkins je prihvatio uzde i krenuo za ostalima. Ubrzali su tek kada su bili daleko od ceste.

Nitko osim Shorta nije bio dobar jahač. Ni Short nije znao osobito dobro jahati, ali je neko vrijeme radio na nekom ranču i donekle se upoznao s konjima, tako da je mogao s njima izaći na kraj.

Do večeri su prejahali put kakav Cloete, Jenkins i Limestone dosad nisu prelazili.

II

— Gotovo je pedeset tisuća dolara opljačkano — javilo je nekoliko zabrinutih građana u isti čas čim su ugledali šerifa.

— Kovač i njegov pomoćnik su mrtvi, a hoće li se Brak ikada više oporaviti ne zna se. Nadajmo se da će preživjeti.

Šerif Sutter, prilično mlad, po mišljenju nekih čak možda premlad za šerifa, nizak i nabi- jen, bio je odlučan i hrabar iako još nije imao dovoljno vremena da skupi neka velika iskustva. U gradu su ga svi voljeli. Čak i oni koji su tvrdili da je premlad za šerifa, morali su priznati da je simpatičan, pravedan i neustrašiv.

— Jeste li ikoga prepoznali?
— raspitivao se šerif.

— Nikada prije nisu svraćali u naš grad — rekao je netko a ostali kimnuše.

Uto se kroz gomilu što se stvorila oko šerifa progurao Frenchy Calvert, sada već u poodmaklim godinama, odjeven u mekanu kožu. Nekad je bio tragač a povremeno i lovac na bizone, ovisno o tome kakav mu se posao nudio.

— Prepoznao sam jednog od tih nitkova — reče Calvert. — Zove se Bob Cloete.

— Otkuda ga poznajete? — upita ga šerif.

— Prije godinu dana vidio sam ga u St. Louisu. Tada je još bio član grupe razbojnika koju je predvodio neki Jack Farlow. Uz visoku nadnicu tobože su čuvali salune i ostale lokale od napadača i razbojnika. Možda ste već čuli za tu vrstu ljudi. Unište neki lokal, a zatim njegovu vlasniku ponude svoje usluge kako se takvo što ne bi ponovilo.

— U St. Louisu? — začudio se šerif. — Nije li taj grad daleko odavde?

— Zar je to važno? — nasmi- jao se Calvert. — Da ste bili ovdje, opazili biste da su se ponašali kao pravi početnici. Uplašili su i uznemirili vlastite konje i zamalo ih rastjerali. Samo jedan od njih zna postupati s konjima. Ti ljudi nemaju nikakvog iskustva, šerife, i očito je da ni ne poznaju ovaj naš dio zemlje. Konji što su ih doveli sa sobom najjadnije su

životinje koje sam ikada vidio. Prodao ih je netko tko je prilično iskusan i odmah je opazio da pred njim stoje početnici i neznalice pa im je utrapio vjerojatno najbijednije životinje koje je imao na raspolaganju. Šerife, ne smijemo gubiti vrijeme. Moramo što prije krenuti i pronaći ih. Vjerujte mi da ćemo im ubrzo ući u trag.

— Dobro, Frenchy — suglasio se šerif. — Krenut ćemo za njima ali prije svitanja teško da ćemo uspjeti. Možda ih za dana uistinu pronađemo. Ako su zaista tako neiskusni kako kažete, vjerujem da ćemo ih pronaći. Kako bi bilo da pričekamo svitanje? Mislim da nema smisla da ranije krenemo.

— O svemu sam razmislio — sa smiješkom će Calvert. — Netko tko ovako kao naši prijatelji uopće nema trunke iskustva, sigurno ide prema sjeveru. Na putu prema zapadu ispriječili su im se bregovi. Došli su s istoka, a prema jugu nisu krenuli jer im je taj predio vjerojatno prenaseljen. Ostaje nam dakle samo sjever.

— Moram priznati da nisam na to mislio — reče šerif Sutter. — Frenchy, možda imate pravo, ali nisam baš uvjeren da takvi neiskusni momci ne rade baš ovo ili ono samo zato jer je to nerazumno. Tko zna nisu li izabrali baš jedan od

putova koji ste vi u vašim kombinacijama odbacili kao mogućnost. Krenut ćemo odmah za svitanja. Svatko je dobrodošao i tko želi krenuti u potjeru neka se u to vrijeme nađe ovdje kod moga ureda. Nadnica po danu iznosi dva dolara. Moglo bi sniježiti. Dobro se obucite i ponesite dovoljno zaliha hrane. Trebam desetak ljudi. Tko ide sa mnom?

Javilo ih se dvadesetak.

— Molim vas da ne nosite sa sobom sačmarice — sa smiješkom će Calvert i razvuče lice u grimasu. — Potrebne su nam dobre vinčesterke i ponajprije izdržljivi jahači koji su ujedno i izvanredni strijelci. Tko nema dobrog konja, bolje da odmah ostane kod kuće. Čeka nas dug i naporan put i bolje da svatko dobro razmisli prije nego što pođe.

— Znamo mi što nas čeka i nisu nam potrebne propovijedi — javio se neki čovjek crnih brkova. — Uvijek sam jahao sa šerifom kada mu je bila potrebna pomoć i tako ću i ovaj put. Nisam zainteresiran za ta dva dolara nadnice o kojima se govorilo malo prije. Imam staru parkericu i uvijek mi je dobro služila pa će tako, nadam se, i ovaj put. Kovač mi je bio prijatelj. Jesam li bio dovoljno jasan? Mislim da i ve-

ćina drugih dijeli moje mišljenje.

– Nisam vas želio povrijediti – ispravi se Calvert i prijateljski potapša čovjeka po ramenu. – Naći ćemo mi te razbojnike. To je glavno.

– Znam da ćemo ih naći – mrzovoljno će čovjek crnih brkova. – Šerife, ja sam s vama.

– Smithers, s vama sam ionako već računao – sa smješkom će šerif Sutter. – Što se tiče vaše parkerice, vjerujem da ćete je dobro nauljiti i da će biti u besprijekornom stanju.

– Naravno da ću je nauljiti – kimnuo je Smithers.

Pozdravio je šerifa, još jednom mrzovoljno odmjerio tragača, okrenuo se i otišao.

– Budite točni – upozorio je šerif. – Krećemo, dakle, za svitanja kao što je dogovoreno.

– Nisam inače prijatelj velikih savjeta – sa smiješkom će lovac na bizone kada su već svi ostali izašli iz šerifova ureda. Ipak htio bih vam ovaj put savjetovati da me poslušate i povedete sa sobom četiri, najviše pet iskusnih ljudi. To je dovoljno i svi su ostali suvišni.

– Neki ljudi su uvijek bili uz mene kada mi je bila potrebna pomoć – objasnio je šerif i bacio preko stolice svoju vje-

trovku. – Neki su išli uvijek samo radi vrlo primamljive nadnice, a neki pak jer su mi jednostavno željeli pomoći. No u svakom slučaju mogu na njih računati, a da ih i ne pitam za mišljenje. Ne zanima me zašto su išli sa mnom, ali uvijek su bili tu, a to je glavno. Ne želim im reći da ih sada odjednom ne trebam sve, nego samo neke.

– Nisam vam, zaboga, želio održati neku propovijed – odmahnuo je rukom Calvert. – Vi ste šerif i vi morate odlučiti, samo sam rekao svoje mišljenje. U svakom slučaju spreman sam vas voditi. Znaate da sam iskusan u čitanju tragova. Tu četvoricu drznika ubrzo ćemo pronaći.

Šerif je sjeo i uzdahnuo.

– Do đavola – mrmljao je dok je otkopčavao mamuze. – Zbog dvojice tvrdoglavih Škota morao sam cijeli dan izbivati iz grada i evo što se za to vrijeme dogodilo!

– Pronaći ćemo ih – samouvjereno će Calvert i izade.

* * *

Vani je bio mrak. Samo je pokoja svjetiljka rasvjetljavala pustu glavnu ulicu grada. Na nebu nije bilo jedne zvijezde. Sa sjevera je puhao oštar vjetar.

– U zraku se osjeća snijeg
– zaključi Calvert sam za sebe
i požuri ulicom.

Iza dućana je skrenuo u sporednu ulicu. Zahvatio ga je oblak prašine kovitlajući u sebi otpatke i komadiće papira. Podigao je ovratnik, zario ruke duboko u džepove i požurio. Ulica je bila potpuno mračna. Ni iza jednog prozora nije gorjelo svjetlo.

Ušao je u prostrano dvorište i pokucao na vrata jedne kuće. Vrata se odmah otvoriše i na ulicu dopre široki snop svjetla. Frenchy Calvert brzo uđe i zaslijepljen svjetlošću ljutito promrmlja.

– Odvratna hladnoća – reče ljutito. – Sniježit će, možda već i noćas.

U prostoriji su bila dva starija čovjeka. Upitno su pogledali Calverta. Lovac na bizone sjeo je za stol, dohvatio čašu i nalio viski. U kući je bilo toplo. Mirisi jela, viskija i duhana miješali su se u zraku.

– Je li Sutter već odredio ljude za potjeru? – upita jedan.

Calvert prvo otpije gutljaj viskija, obriše rukavom usne i kimne.

– Tko želi krenuti s potjerom, treba u svitanje doći pred šerifov ured – odgovori.

– Povoljno za nas – zadovoljno će čovjek.

– Samo djelomično, Bat – objasni Calvert. – Sutra u svitanje skupit će se pred šerifovim uredom svi oni koje je golem nagrada banke »Western«
zasigurno zagolicala. Tri tisuće dolara nagrade nije mala stvar!

– Kada su objavili visinu nagrade trebali smo odmah krenuti i nismo smjeli čekati – promrmlja drugi sjedajući na kutiju pokraj peći. – Propustili smo veliku priliku.

– Da smo i požurili, šerif bi ipak krenuo za nama a u tom slučaju naše bi šanse bile umanjene – spustio je glavu Calvert i odmahnuo rukom. – Moramo pričekati. Past će snijeg. Pred nama je dugi put i još ćemo vidjeti što će se sve dogoditi. Složimo prvo zalihe hrane što ćemo ponijeti sa sobom a onda ćemo vidjeti što će biti dalje.

– Frenchy, ne namjeravaš li valjda ići na sve ili ništa? – začudi se jedan od dvojice njegovih prijatelja.

– Zašto zapravo ne? – nasmiješ se Calvert.

– Možda imaš pravo – kimnu Bat.

– Vidimo se, dakle, u svitanje – reče Calvert, ispi čašu i ustade. – Pred nama je dugi put i neće nam biti lako. To ne zaboravite!

– Misliš li da je razborito da se pridružimo šerifu? – upita Joshua dok je ispričao Calverta.

– Danas se u gradu slučajno zatekao neki reporter – reče Calvert. – Uvjeren sam da će sutra ili najkasnije prekosutra u svim novinama pisati što se dogodilo u gradu. Možda i nije loše pridružiti se šerifu i njegovoj povećoj pratnji, barem ispočetka, a poslije ćemo već vidjeti što ćemo dalje. Tko zna koliko će se nitkova odlučiti okušati sreću!

– Strašan si momak, Frenchy – sa smiješkom će Joshua. – Čega se sve ne dosjetiš!

– Ne brini, sve će biti dobro – samozadovoljno će Calvert i položi ruku na Joshuino rame. – Šerif ima u mene povjerenje i vjerujem da ću možda čak preuzeti vodstvo.

Podigao je ruku u znak pozdrava i izašao.

* * *

Za svitanja Frenchy Calvert sastao se sa svojim prijateljima. Zajedno odjahaše do šerifova ureda gdje su zatekli već dosta dobrovoljaca.

Šerif Sutter ubrzo je dao znak za polazak i petnaest ljudi krenu u potjeru. Puhao je hladan oštri vjetar i u zraku se osjećao miris snijega. Ljudi su

zamišljeno jahali, obučeni u debele krznene vjetrovke, iza sedla je svatko imao natovarene zalihe hrane i ostale potrepštine.

Frenchy Calvert preuzeo je vodstvo. Njegov smeđi konj neprestano je bio za glavu ispred šerifova ridana. Za sat se razdanilo i naišli su na tragove razbojnika.

– Vidite, što sam vam rekao! – pobjedonosno će Calvert i pogleda šerifa. – Kada ja krenem za razbojnicima, ti se momci više ne mogu izvući. Krenuli su na sjever i nisu baš previše brzi. Ubrzo ćemo ih sustići.

– Uistinu imate dobar nos – potvrdi šerif. – Vidim da se mogu sasvim u vas pouzdati.

– Naravno da možete – samouvjerenost će Calvert i podbode konja oči uprtih u tragove što su ih četvorica razbojnika ostavila za sobom.

Za svakog iskusnog tragača tragovi su bili jasno raspoznatljivi, a Calvert je bio uistinu iskusan tragač.

III

Jack Farlow ispustio je novine i zamišljeno se zagledao kroz prozor.

– Upravo je počela zima – ogorčeno je promrmljao. – Pogledajte ovo vrijeme.

Patt Haze i Andy Ammon prišli su k prozoru. Debele teške pahuljice snijega pokrile su već cestu i dalje neumorno padale. Zašutjeli su i neko vrijeme zamišljeno gledali van.

Hotelska soba u kojoj su se nalazili bijaše mala, skromno namještena, hladna, osjećao se miris kože i dima. Tri kreveta bila su gotovo sav namještaj. Peći nije bilo.

– Hoću li se smrznuti ovdje unutra ili negdje vani... – počeo je Haze i podigao ovratnik svoje vjetrovke.

– Cijelo sam se vrijeme potajno divio Cloeteu – prekinu ga Farlow kao da ga nije čuo.

– Usred bijela dana iznijeti iz banke pedeset tisuća dolara nije mala stvar – reče i udari dlanom o novine što ih je držao u ruci. – Kada samo pomislim kakve je nespretnjakoviće imao sa sobom. Zapravo jedino Dick nešto vrijedi. Možda je i bio sam s njime. Jaramillo je oduvijek bio smušen, a onaj momak s mnogo mišića i praznom glavom možda je dobar za čuvanje konja, ali ni za što drugo.

– Onako je kako piše u novinama – smrknuta lica promrsi Ammon. – Pišu o četvorici koji su odnijeli sa sobom pedeset tisuća dolara. Sada ti je, nadam se barem, jasno zašto se Bob odvojio od nas. Ako se ne varam, zamisao da se opljačka banka u Frisco Wellsu potječe od tebe, zar ne?

– Možda nas ne bi uopće smio smetati ovaj prokleti snijeg – zamišljeno će Farlow i protrlja čelo.

– Naravno – spremno reče Haze. – Za toliku svotu čovjeka ne bi smjelo smetati malo snijega. Osim toga, hladnije nego što nam je u ovoj proklesnoj sobi sumnjam da bi igdje moglo biti, a ako bismo odjahali, brzim jahanjem ćemo se ugrijati.

– Hladnoća rastjerava stjenice – mirno će Ammon. – Kada je ovdje toplo, zasigurno sve vrvi od stjenica.

– Jahati – zlovoljno će Farlow. – Nemamo ni konje niti sedla, a konjokradice u ovom dijelu zemlje vješaju.

– Znam gdje bismo mogli nabaviti konje i sedla – mirno će Haze i spusti ruku iznad revolvera.

– Bob je sigurno krenuo na sjever jer sam to svojedobno ja predložio – zamišljeno će Farlow. – Tamo je vrijeme još strašnije nego ovdje. Tko zna hoće li se uopće snaći u tom paklu?

– Netko tko ništa nema lakše će propasti od nekoga tko zna da se uz pomoć povećane sume novca neko vrijeme može zadržati u nekom gradu i malo uživati – zamišljeno će Haze.

– Strašno bi se rado domogao tog novca, je li? – sa smiješkom će Farlow.

– Naravno da bih – kimnuo je Haze. – Osim toga, htio bih se svakako domoći Boba i njegovih prijatelja. Na Mississipiju smo im bili dobri dok su trebali našu pomoć, a onda su se odjednom sjetili da se žele odvojiti od nas i ispričali nam sve one gluposti o poštenom životu koji žele odjednom početi. A kad tamo, evo što su učinili! Sami su proveli u djelo zamisao koju si ti prvi izustio. Sve su učinili baš onako kako si predložio.

– Zato će se sigurno pokušati probiti do Medicine Bowa. Uvjeran sam da su krenuli na sjever – javi se Ammon. – Ti si, Jack, govorio o tom mjestu.

– Govorio sam – kimnu Farlow. – Rekao sam također da se u Wyomingu može dobro skloniti na određeno vrijeme.

– Mogli bismo se do Medicine Bowa odvesti vlakom – predloži Ammon. – Većernji vlak kreće za dva sata.

– Kada bismo odjahali ravno prema zapadu, morali bismo ih sustići negdje prije planina.

– Ova mećava ne može vječno potrajati – reče Haze i pogleda kroz prozor. – Možda će prestati za sat i neće početi tako skoro ponovo padati. Što misliš, koliko su vidljivi tragovi u snijegu?

– Šerif iz Frisco Wellsa i cijela grupa dobrovoljaca krenula je u potjeru za njima – ljutito će Farlow i udari dla-

nom u novine. Za petama su im.

– Njima, ali ne nama – mirno će Haze.

– Dobro, ako baš želite, idemo za njima – odjednom reče Farlow. – Patt, pokaži nam gdje možemo nabaviti konje.

– Mogli bismo krenuti vlakom – ponovo pokuša Ammon.

– Imaš li novaca za voznu kartu? – nasmijao se Farlow.

– Konje ćemo, ako se ne varam, dobiti besplatno.

Čekali su da se smrači. Otišli su do staje za iznajmljivanje konja. Presreli su vlasnika i njegovog pomoćnika, onesposobili ih, svezali i izabrali tri dobra svijetlosmeda konja. Odmah su napustili grad.

Snijeg je i dalje padao i bijeli pokrivač ubrzo je prekrio tragove što su ih ostavili za sobom. Bili su uvjereni da ih šerif iz Cheyennea neće dugo slijediti zbog tri ukradena konja, a za onog iz Frisco Wellsa za sada se nisu brinuli.

Kada je prestalo sniježiti, pojavio se na nebu mjesec i osvijetljivao im put tako da su mogli brzo napredovati.

IV

O'Brain bio je jedan od onih Mac ljudi kakve je ova teško svladiva zemlja često stvarala:

izdržljiv, neustrašiv, usamljen i vječni lutalica u potrazi za nečim što vjerojatno nikada neće pronaći.

Dolazio je upravo s juga i jahao prema sjeveru, namjeravajući prezimiti u nekom od logora tragača za zlatom ili drvosječa. Dvonožni usamljeni vuk tražio je zaklon i društvo da bi lakše prebrodio vrijeme dok rijeke i potoci ne nabujaju vodama što će se otopiti od snijega i leda kada se zima bude bližila kraju. S prvim zracima sunca potražiti će ponovno samoću i krenuti svojim usamljeničkim putem.

Toga je dana Mac O'Brain već dugo jahao kada je odjednom ugledao tragove kola i silno se začudio. Samo je neki ludak ili potpuno neiskusni jahnik u ovo doba godine mogao zalutati kolima u pustoš kakva je ova. Uvjeran da kola nisu mogla otići daleko i da su sigurno zapela već negdje u blizini u nekom nanosu snijega, usmjerio je konja za tragom u dubokom snijegu što je dopirao životinji sve do trbuha.

Sudeći po tragovima, zaključio je da kola vuku četiri konja i da im nije nimalo lako. Put je vodio preko malog obronka u manju dolinu.

Ugledao ih je stigavši do obronka. Zaustavili su se uz neka stabla. Kola su bila nalik kući na kotačima, onakvoj kakvom su se služili putujući glumci ili nadržiliječnici. Ispreg-

nuli su konje, svezali im oko gubica vreće s hranom. Netko je sa stabla trgao grane.

Pred njim su se nalazili neiskusni jahnici i ako ih odmah ne upozori na opasnosti, ubrzo bi mogli stradati.

Odjahao je dolje kako bi im dao barem neke savjete. Razabrao je ženske glasove i odjednom ugledao pred sobom dvije mlade žene odjevene u debelu mušku odjeću. Jedna je imala svijetlu kosu, a druga je bila crnokosa. Obje su bile vrlo lijepe.

Pozdravio ih je i sjahao. Gledale su ga nijemo. Sjahavši opazi kako oči crnokose svijetlucaju.

– Čovjek divljine! – nasmijala se crnokosa.

– Ovim nikada nećete naložiti vatru – reče O'Brain. – Zovem se Mac O'Brain. Jeste li same krenule na ovako opasan put?

– Htjele bismo doći do Medicine Bowa – javila se svijetlokosa.

– U tom ste slučaju malo skrenule s puta – sa smiješkom će O'Brain.

– Dolores! Dolores! – začuo se uto nečiji muški glas iz kola.

– Htio bih konačno popiti kavu. S kime to razgovarate?

– Jeste li ga čuli? – zlovoljno će crnokosa i ljutito ispusti granje u snijeg. – Divnog li muškarca – doda i pokaže palcem preko ramena.

– Bolestan je – zbunjeno će svijetlokosa kao da ga želi ispričati. – Dolazim, Jessupe! Čekaj!

– Neka sam skuha kavu ako može – ljutila se i dalje crnokosa i O'Brain opazi da je u srdžbi još ljepša.

– Zovem se Dolores Hunter – predstavila se svijetlokosa.
– Ovo je Harriett Cronin, a unutra je Jessup Forstman. On je naš menedžer.

– Plesačice smo – doda Harriett. – Gospodin Forstman brine o našim nastupima, ni za što drugo i nije baš upotrebljiv – prezirno će.

– Harriet! – ljutito će Dolores.

– Sada kada smo se upoznali, mogli biste nam pomoći – mirno će crnokosa žena ne obazirući se na prijateljičin ljutiti pogled. – Ako ovo ne gori, što ćemo onda zapaliti?

O'Brain je povukao konja za uzde i odveo ga do stabla. Olabavio je remen sedla, izvadio malu sjekiru i ogledao se oko sebe. Žene su ga nijemo promatrale. Otišao je do suhog stabla i dao se na posao. Harriett mu je prišla i promatrala ga tako uporno da mu je postalo nekako neugodno.

– Uistinu ste spretni – rekla je i nasmiješila se. – Sigurno tako dobro rukujete i revolverom.

– Zadovoljan sam svojim umijećem – odgovorio je kratko i sagnuo se da sakupi granje.

Pomogla mu je i u trenutku dohvatila grancicu koju je već on držao u ruci. Pogledala ga je u oči.

– Divljače – prošaptala je glasom koji mu se nimalo nije svidio. – Unutra imamo peć. Prostorija nije baš prostrana, ali kad upalimo vatru sasvim je ugodno.

Vrata na kolima su se otvorila i Dolores, svijetlokosa žena, polagano je sišla malim ljestvama. Iza nje se pojavio čovjek od nekih tridesetak godina, O'Brainove dobi, ali mršav, propao i očito bolestan.

– Zovem se Jessup Forstman – predstavio se čovjek. – Ljubazno od vas da nam želite pomoći. Čuo sam da kažete kako smo skrenuli s puta.

– Ako uistinu namjeravate stići u Medicine Bow, onda ste na žalost, skrenuli s puta – ljubazno će O'Brain.

– Da, namjeravamo onamo stići. Djevojke imaju ugovor i... Jesmo li daleko skrenuli?

– Četrdesetak milja – odgovori O'Brain.

– Kako je to moguće? – začudi se Forstman.

– Moguće je kako vidiš! – ljutito će crnokosa žena. – A sada nam se makni s puta. Zar ne vidiš da želimo naložiti vatru. Malo prije još si vikao da želiš kavu.

– Četrdeset milja – promrmlja Forstman.

– Čovječe, a što vi čekate?
– čudila se Harriett kada

O'Brain nije krenuo odmah za njom. — Hajde! Hoćemo li naložiti tu vatru ili nećemo?

— Mirno udite — nasmijela se Dolores opazivši O'Brainovu nesigurnost.

Dva ležaja, stol, nekoliko stolica na sklapanje i peć odmah do ulaza bili su sav namještaj male unutrašnjosti kućice na kotačima.

— Nudim vam dvadeset dolara da nam pokažete put — javio se Forstman ušavši u kola.

Harriett je upravo bila dodala O'Brainu papir i napućila usta kako bi puhнула u tinjaću vatru.

— Mirno povišite cijenu — nasmijala se i odmahnula glavom. — Forstman je škrtica a sada je u klopci.

— Ne želim se svađati zbog pet dolara — mirno će O'Brain i pogledom potraži Dolores Hunter.

Oči mlade žene molile su ga da pristane.

— Plašim se da ovim kolima nikada nećete stići do cilja — obrati se Forstmanu.

— Kola su dobra, a konji su najbolji koje sam mogao nabaviti. Stajali su me imetak — nevoljko će Forstman.

— Ovo je predio u kojem u svakom trenutku može doći do snježne mećave. Ludost je putovati po ovakvom vremenu — odmahnuo je O'Brain.

— Vidiš! — bijesno će Dolores. — Moli ga da nam se pri-

druži, jer se bez njegove pomoći nikada nećemo izvući.

— Recite koliko tražite — uzdahnuo je Forstman.

— Krenuo sam istim putem kao i vi i zato ću vam pomoći bez ikakve naknade — sa smiješkom će O'Brain i pogleda Dolores. — Jessupe, možete mirno zadržati svoj novac.

— Dobro sam rekla da je pravi divljak — nasmijala se crnokosa Harriett. — Evo, uopće ne zna što je novac.

— Harriett! — ljutito će Dolores. — Oprostite, ne zna što govori.

— Dobro, ako ikada stignemo u Medicine Bow, priredit ću specijalnu predstavu za vas — nasmijala se Harriett. — Priča se da momci polude za mnom kada sam raspoložena pa ih natjeram da im krv uzavri u žilama. Zanima me što će ovakav divljak kao što ste vi reći na moju točku.

— Kako se ponašaš? — čudila se Dolores. — Zar ne vidiš da si smiješna?

— Svida ti se? — naprčila je usnice Harriett. — Može biti tvoj ako želiš. Vidiš da je divljak, a čini se da i nije baš iskusen.

Dolores se zacrvenjela i okrenula glavu.

— Nemamo više što jesti — odjednom će Harriett.

O'Brain se šuteći okrenuo i izašao. Harriett krene za njim.

— Ako idete u lov, rado bih pošla s vama — dobacila je la-

gano mu položivši ruku na rame. -- Oduvijek sam sanjala da...

— Previše pričate — mirno će O'Brain i pogleda Dolores.

Dolores je izašla iz kola i zastala na vratima.

— Mogu i šutjeti ako treba — umiljatim će glasom Harriett i prostrijeli pogledom prijateljicu. — Mogu šutjeti kao riba.

— Dobro, hajdemo — zbunjeno će O'Brain i ode po svoju pušku.

Krenula je za njim kroz snijeg hodajući tragovima što ih je ostavio za sobom.

* * *

Henry Short je raskomadao medvjeda kojeg je ubio.

— Mnogo je masti — reče. — Mogli biste je utrljati u kožu da vas sedla više toliko ne žuljaju — doda prezirno se smijući.

— Idi do đavola — mrmljao je zlovoljno Cloete.

— Čak se i noću naši tragovi dobro vide objasni mjesečinom — mrzovoljno reče Jenkins i uspevši se uz obronak sjede uz vatru do Cloetea.

Limeston usta i složi svoj pokrivač. Pogleda prema nebu. Nadaleko nije bilo ni jednog jedinog oblačka.

— Spreman sam povjerovati da je šerif izgubio naš trag — reče Limeston. — Bilo bi dobro da se odmorimo jer bismo tada mogli dalje jahati.

U daljini se začuo pucanj. Svi poskakahu začudeno na noge. U to se oglasi još jedan pucanj. Muklo i nekako čudno pucanj je odzvanjao hladnim zrakom.

— To netko želi nekoga obavijestiti o nečemu — zamišljeno će Jenkins i posegne za revolverom.

— Spremite se za polazak! — zapovjedi Cloete. — Moramo što prije nestati odavde.

— Možda netko samo lovi divljač — reče Short.

— Možda su šerif i njegovi prijatelji ogladnjeli — ljutio se Jenkins.

— Hajdemo! Požurite! — nestrpljivo će Cloete.

— Možda će nas, ako sada krenemo, opaziti — umornim će glasom Limeston.

— Ovo je mjesto sasvim dobro — reče Short.

— Pogledat ću tko je to — javi se Jenkins, podigne sedlo i krene prema svojem konju. — Budite mirni i ne mičite se dok se ne vratim!

— Idem i ja — reče Cloete.

Podigao je vreću s novcem i položio je do Limestona i Shorta.

— Ne ispuštaj ovo iz vida, Henry — zapovjedi oštro.

— To je novac, zar ne? — upita Short.

— Da. Pazi na njega kao na oko u glavi.

— Budi bez brige!

– Znam da se uvijek mogu osloniti na tebe – mirno će Cloete i u prolazu ga potapša po ramenu.

Shortove oči zasjaše dok se podigao. Prišao je Cloeteu, oduzeo mu sedlo i položio ga na leđa konja.

– Nikada nećeš požaliti što si me poveo sa sobom. Ti si jedini koji u mene ima povjerenja.

– Ako nešto iskrсне, opali tri puta u zrak – mirno će Cloete.

Div podigne tri prsta u zrak i kimne.

– Ovoliko? – upita gotovo plaho.

– Upravo toliko – mirno će Cloete.

* * *

– Divim ti se koliko imaš strpljenja s njime – prezirno reče Jenkins kad su već prešli dio puta.

– Za mene je Henry čovjek kao i svaki drugi, možda i bolji od nekog drugog. Kada stoji iza mene, mogu biti siguran da mi nitko neće pucati u leđa i da se ne trebam brinuti što se iza mene događa – objasni Cloete.

Izvukli su vinčesterke iz navlaka i otkočene držali naslonjene na sedla dok su se polagano spuštali niz obronke. Konjska kopita kovitlala su

rahli snijeg koji je upijao u sebe sve zvukove.

Predio u kojem su se našli bijaše okružen visokim borovima pa je bilo nepregledno. Snijeg je bio dubok i teško prohodan. Životinje su se teškom mukom probijale stazom što se ponovo počela uspinjati.

– Kada se uspnemo, nadam se da ćemo nešto vidjeti – promrmlja Jenkins.

Zastali su ispod borova na uzvisini i pogledom prešli dolinu što se širila u podnožju bregova. Cijela priroda mirovaše pod debelim bijelim pokrivačem. Visoko na njima na zimskom nebu kružio je škakljac. Neko su vrijeme nijemo slijedili njegov let.

– Dim! – odjednom će Jenkins.

Cloete naglo okrene glavu.

– To je sigurno taj prokleti šerif sa svojim ljudima – ljutito će Jenkins.

– Pogledajmo – reče Cloete. – Najbolje će biti da se sami uvjerimo jesu li to oni?

Spustili su se niz obronak, skrenuli naglo prema istoku i požurili do sljedeće stijene. Tamo su zaustavili konje, potražili put i uputili se prema sjeveru. Bili su oprezni, stalno se ogledajući oko sebe.

Odjednom ponovo ugledaše dim, ovaj put bliže i jasnije. Pot-

jerali su konje do uzvisine i zaustavili se.

— Sanjam li? — zaprepaseno će Jenkins. — Kuća na kotačima!

— Upravo ono o čemu već daniha sanjam — sa smiješkom će Cloete. — Tih se kola valja domoći po svaku cijenu.

— Upravo uprežu konje — reče Jenkins. — Očito namjeravaju prije mraka prijeći još dio puta.

— Čini se da su samo dvojica.

— Pogledaj! Imaju čak i peć. Cijev viri kroz prozor — čudio se Jenkins. — Mogao bih se kladiti da su to oni pucali.

Vidim o stablo pričvršćenu neku divljač — reče Cloete.

— Hajdemo po ostale! — reče Jenkins.

Okrenuli su konje. Cloeteov se konj okliznuo a on je pao iz sedla u snijeg.

Jenkins je u tom trenutku naglo potegnuo uzde i izvukao revolver. Čim je ugledao Cloeteovo lice kako izviruje iz snijega, zapucao je. Cloete krikne i spusti se natrag u snijeg.

Njegov se konj osovio i promatrao što se događa. Zamišljeno, Jenkins se ugrizao za donju usnicu. Čovjek u koga je pucao nije se više micao.

Popustio je uzde i potjerao konja. Odmah im se pridružio

i Cloeteov konj i Jenkins je spremio revolver u korice. Zaustavivši konja, okrenuo se, prihvatio njegove uzde i poveo ga sa sobom. Približivši se nekom stablu, bacio je uzde Cloeteova konja na granu. Tako je ostavio životinju koja se uzalud pokušavala osloboditi grane o koju su se spele uzde, a on je odgalopirao dalje. Iza sljedećeg zavoja okrenuo se i zadovoljno vidio da ga konj više ne slijedi.

* * *

Short i Limeston čuli su pucanj i pitali se što se dogodilo. Dočekali su Jenkinsa podignutih pušaka. Ovaj je mahao šeširrom i brzo sjahao.

— Momci, hajdemo! — povikao je uzbuđeno. — Naišli smo na jedna kola. Bob nas tamo čeka. Prije mraka trebali bismo prijeći još nekoliko milja. Požurite! Zamislite! Prava kuća na kotačima. Čini se da unutra ima i peć. Odsad će nam putovanje biti pravi užitak.

— Prava peć! Što ne kažeš — osmjehnu se Limeston.

— Da — kimnuo je Jenkins.

— Lažeš! — ljutito će Short.

Jenkins je protrnuo čim je osjetio da je cijev Shortove puške okrenuta ravno u njegov trbuh.

— Henry, jesi li izgubio razum? — zaprepastio se Jenkins.

— Želiš novac — mirnim i ledenim glasom objasni Short.
— Ubio si Boba. Čuli smo pucaj.

— Sveži novac za svoje sedlo ukoliko mi ne vjeruješ — nervozno će Jenkins. — Predat ćeš ga Bobu kad stignemo do njega. Ne misliš valjda...

— Henry, požuri! — poviče Limestone. — Bob nas čeka.

— Da, hajdemo konačno — sa smiješkom će Jenkins. — Što ti je to odjednom palo na um. Bob je pucao kako bi smirio momke kojima smo oduzeli kola. Ne misliš valjda da su nam ih dobrovoljno predali — Doda i raširi ruke hineći čuđenje.

— Hajde! — požurivao ga je Limestone, ništa ne sluteći.

Short je i dalje oklijevao, ali je ipak spustio pušku. U isti tren Jenkins dohvati revolver i zapuca prije nego što je Short ponovo stigao podići pušku i zapucati. Idući trenutak Jenkins se već okrenuo i htio obračunati i s Limestoneom, ali ovaj je već reagirao i metak što ga je ispalio pogodio je Jenkinsa.

Limestone je teško disao i upe-rio pušku u Jenkinsa koji se više nije micao. Uvjerio se da je mrtav. Henry Short ležao je nepomično na tlu s izrazom čuđenja na blijedom licu, očiju uprtih negdje u daljinu. Lime-

ston je slutio Jenkinsovu prevaru ali je ipak nasjeo podlom triku.

Lice mu odjednom oblije hladan znoj. Spustio je pušku i zabrinuto se ogledao oko sebe. Je li moguće da je odjednom bio sasvim sam? Pogled mu se zaustavio na vreći s novcem.

— Nebesa... — promuca tiho.
— Moram brzo nestati. Šerif je sigurno negdje u blizini zato se i Dick htio brzo domoći novca i pobjeći. Kako ću sam?

Silno se bojao. Odjednom ponovo osjeti hladnoću. Spustio je pušku i grozničavo se počeo spremati na odlazak. Dok je nosio sedlo prema konju, iznenada je začuo topot konjskih kopita.

— Bob! — izusti Limestone i od čuđenja ispusti sedlo.

Prva pomisao što mu je pro-
hujala glavom bijaše da više nije sam. Stenjući, Cloete je pao iz sedla. Vjetrovka mu je bila zakrvavljena.

— Hulja! — procijedi i prezino prezirno mrtvog Jenkinsa.

— Prekasno sam shvatio da je nitkov — ispričavao se Limestone — Vratio se i pričao nešto o nekakvim kolima. Henry ga je odmah prozreo, ali ja sam mu načas povjerovao. Shvatio sam da je lagao tek kad je pucao u Henryja. Nisam jadniku više mogao pomoći. Ubio sam

Dicka, ali na žalost prekasno. Doši da ti povijem ranu.

— Gdje je novac? — zabrinuto će Cloete.

— Kod mene je.

— Osedlaj konja i krenimo — zapovjedi Cloete. — Ne možemo gubiti vrijeme. Zaista postoje kola. Što se toga tiče, Dick vas nije prevario.

Podigao je vreću s novcem i vratio se do svoga konja.

— Kola? — začudio se Limestone.

— Kako se čini, u njima putuju samo dvojica i neće nam biti teško s njima. Približit ćemo im se i ljubazno porazgovarati. Moraš samo paziti i reagirati na vrijeme, a dovoljno brzo kada potegnem revolver. A sada hajdemo! Dosta smo vremena izgubili — zlovoljno je dodao Cloete.

— Trebalo bi ti prvo previti ranu — reče Limestone oklijevajući.

— Kasnije, sada nemamo vremena.

Dok su se spremali za odlazak, Cloete je zadovoljno razmišljao kako je razumno postupio ostavivši novac kod Shorta i Limestona. Da je vreću ponio sa sobom, Dick bi je sigurno prisvojio i, uvjeren da je ubio protivnika, zauvijek nestao i tako zna bi li ga ikada pronašao.

Okrenuo se i pogledao Shorta. Za Jenkinsa mu nije bilo ni najmanje žao, ali vidjevši pred sobom mrtvo tijelo Henryja Shorta, bio je tužan. Veliki priglupi momak bio mu je u neku ruku drag.

— Zemlja je tvrda kao kamen. Ne možemo zakopati Henryja, a zaslužio je to — tužno je rekao Limestone kao da čita prijateljeve misli. — Umro je samo zato jer smo sa sobom povelili nitkova.

Cloete se bez riječi okrenuo i otišao do konja.

— Požurimo, jer će nas inače napasti vukovi! — poviče i udari Shortova i Jenkinsova konja po bedrima.

— Zar ovdje ima vukova? — uplašeno se raspitao Limestone i odjednom snažno zakašljao.

Jaki napadi kašlja često bi ga svladavali i oduzimali mu dah.

Cloete je uzjahao. Odjednom se osjećao vrlo loše.

— Jaramillo, strašno kašlješ. Moramo se domoći tih kola ako ni zbog čega drugog a ono zbog tvog kašlja — doda smiješeći se. — Hajdemo, vrijeme je!

V

Franchy Calvert zaustavi svog vranca i oko usana mu zaigra zadovoljni smiješak. Brzo je jahao i izmorio konja

koji je teško disao. Bat i Joshua upitno su ga pogledali.

— Ljudi su sve neraspoloženiji — mrzovoljno će Bat. — Čak i šerif misli na povratak. Ako ubrzo ne nađemo na neki trag razbojnika, plašim se da je sve izgubljeno. Ne možemo ostati sami. Ne bismo imali ni najmanju šansu. Ako šerif odluči vratiti se, morat ćemo im se pridružiti.

Calvert je istrljao lice, očisto led iz brade i kada je spustio ruku, vidjelo se da se zadovoljno smješka.

— Nemoj reći da si... — počeo je Joshua i zastao usred rečenice.

— Imamo ih — zadovoljno će Calvert i kimne.

— Gdje su? — gotovo su u isti trenutak upitala začuđeno dvojica Calvertovih drugova.

— Na oko tri milje odavde naišao sam na tragove četvorice jačaka — objasni Calvert.

— Svi će se ponovo ponadati — zadovoljno će Bat.

— Nikome nećemo reći ni riječi — oštro će Calvert. — Neka se samo vrate ako žele. Budale!

— A što će biti sa šerifom, Frenchy? — začudi se Bat. — Pa ne možemo ostati sami.

— Prepustite sve meni — mirno će Calvert. — Prvo se moram pobrinuti da se svi ti glupani vrate kući. Šerifa ću zadržati s nama. Ne brinite! Sve samo prepustite meni. Tragovi su sasvim svježi. Ne vjeru-

jem da će prekonoć pasti novi snijeg. Sutra ujutro krećemo za tragovima. Mislim da ćemo ih za pet sati sigurno stići.

— Što ćemo onda sa šerifom? — upita Joshua.

— Ne vjeruješ valjda da će nam razbojnici predati novac bez borbe — nasmijao se Calvert.

— Naravno da ne, ali kako ćeš privoljeti šerifa da... — počeo je Joshua.

— Vidjet ćeš sve kada dođe za to vrijeme — prekinu ga Calvert. — Ne zamaraj se stvarima koje su za tebe ionako preteške. Radije razmišljaj što ćeš sa svojim dijelom novca.

— Pedeset tisuća dolara! — zastanja Bat. — Je li moguće da ćemo ih se domoći?

— Do vraga, moramo! — odlučno će Joshua.

— Nastanit ću se kod Powder Rivera — glasno je razmišljao Calvert. — Mislim da ću okušati sreću kao uzgajivač goveda. Oduvijek sam sanjao o takvom životu.

— Ja ću otvoriti salun u nekom velikom gradu — javi se Bat.

— A ja ću sav svoj dio uložiti u akcije željeznice — ponosno objasni Joshua. — Još ću se više obogatiti i postati milijunaš.

Zadubljeni svaki u svoje misli vratili su se u logor. Ljudi su sjedili skupljeni oko velike vatre i svi skočiše na noge čim

su ugledali trojicu izviđača kako se vraćaju.

– Ako i dalje namjeravate paliti ovakve vatre, sumnjam da ćemo ih ikada pronaći – reče ljutito Calvert mladom šerifu. – Na milje nas mogu naslutiti.

– Znači ništa – zabrinuto će šerif Sutter.

– Ništa! – ljutito će Calvert.

– Krenuli smo u pogrešnom smjeru – javi se netko. – Razbojnici su sigurno krenuli na jug. Nismo smjeli poslušati Calverta.

– Ne pričajte gluposti! – razljuti se šerif. – Prve dane trag je jasno vodio na sjever, ili možda nije tako?

Čovjek je zlovoljno zašutio i nepovjerljivo odmjerio šerifa.

– Uostalom, kome nešto ne odgovara, može se slobodno vratiti – nastavi šerif. – Ne želim nikoga zadržavati.

Calvert je zadovoljan pogledao svoje prijatelje kao da im želi reći da je zadovoljan razvojem situacije.

– Dobro, šerife – javi se jedan čovjek. – Većina je za to da se vratimo. Čini se da su razbojnici promijenili smjer i zavarali nas.

Sutter ga ošinu bijesno pogledom punim prijekora.

– Ne ljutite se šerife, ali tako mislimo – nastavi čovjek

i očito zbunjen spusti glavu. – I sami morate priznati da smo izgubili svaki trag. Pa nisu se mogli rasplinuti u zraku. Dobro, znam, bila je mećava, ali je i prošla. Danima već nije sniježilo i neki bi se tragovi morali vidjeti. Ne preostaje nam drugo nego da se vratimo.

Šerif Sutter pogleda Calverta, a ovaj slegnu ramenima šuteći.

– Do đavola! – nestrpljivo će šerif. – Zar nije ovaj put bio vaša zamisao?

– Ja za sada ne bih odustao – reče Calvert. – Još postoji nada.

U skupini ljudi začuše se kletve i mrmljanje.

– Samo vi tražite koliko vam drago i nadajte se dvi- jeka ako želite, ali mi idemo! – poviče netko. – Pokušat ćemo krenuti na jug, možda ih tamo pronađemo.

– Ja ću ostati ovdje – odlučno će Calvert.

– Zar uistinu vjerujete... – polagano će šerif.

– Ništa ja ne vjerujem – prekinu ga Calvert. – Tko god želi neka se vrati i pokuša krenuti nekim drugim putem. Ja u svakom slučaju ne vjerujem da su promijenili smjer.

Neki od ljudi već su počeli sedlati konje i pripremati se za povratak. Calvert je osjećao

da dobiva igru i jedva je svladavao smiješak zadovoljstva koji bi ga mogao odati.

Šerif je neodlučno stajao i razmišljao da li da pokuša zadržati ljude ili će ipak biti najbolje da se vrate i pokušaju možda krenuti drugim putem.

– Mogli biste ostati s Calvertom a mi ćemo odjahati prema jugu – javi se odjednom netko od ljudi. – Tako ne možemo pogriješiti. Što mislite o tome, šerife?

– Calvert, što vi kažete? – obrati mu se šerif.

– Ne znam, vi vodite potjeru i ja izvršavam vaše zapovijedi – polagano će Calvert.

– Ne govorite gluposti nego mi odgovorite na pitanje – ljutio se šerif. – Imamo li šansu ili nemamo?

– Ja se nadam. To sam vam već rekao – sa smiješkom će Calvert.

– Cole! – povikao je šerif. – Povedite ljude natrag, a ja ću ostati s Calvertom. Slažete li se?

– Mislim da je to jedino razumno – glasio je odgovor.

– Dobro, osedlajte konje i krenite! – zapovjedi šerif.

Ubrzo su ostali sami.

Dok je šerif Sutter zamišljeno gledao za svojim ljudima, Calvert i njegova dva prijatelja odmaknuli su se u stranu i is-

koristili trenutak da izraze svoje zadovoljstvo razvojem događaja.

– Što sam vam rekao – zadovoljno će Calvert.

– Ti si uistinu silan – reče tiho oduševljeni Joshua.

– Čim se domognemo novca, valjalo bi nastaviti put prema sjeveru – razmišljao je Bat. – Medicine Bow bio bi pravi grad za moj salun.

– Svakako – reče Calvert.

– O čemu pričate? – upita šerif i pride im. – Rekli ste: svakako.

– Odgovorio sam tako na Batovo pitanje zato što razmišljam hoćemo li na kraju pronaći razbojnike ili nećemo – reče Calvert. – Sutra ujutro ući ćemo im u trag. Sutra!

– Rado bih vam vjerovao – teško uzdahnu šerif i sjede uz vatru.

VI

Trojica jahača stajala su na rubu obronka i gledala u daljinu. Zemlja pred njima bila je prekrivena bijelim pokrivačem a magloviti i hladni sumrak polagano se spuštao na zemlju. Daleko na zapadu uzdizahu se bregovi.

– Kako bi bilo da prijedemo još koji kilometar – predložio je Ammon. – Dolje je gusta šuma. Ovaj će nas prokleti hladni vjetar izbaciti iz sedla.

– Možda bi to zaista bilo najrazumnije – mrzovoljno je kimnuo Haze. – Strašno mi je hladno.

– Vrijeme se mora smiriti, do đavola! – ljutito će Farlow.

– Još je hladnije. Za sada neće ponovo sniježiti – zaključujući Ammon.

– Zato bi bilo najbolje da ne prijedemo samo kilometar, dva, već da jašemo cijelu noć – javi se Farlow. – Tko zna kakvo nas vrijeme sutra očekuje. Moramo se što prije domaći bregova, jer inače tko zna hoćemo li ih ikada pronaći!

– Trebali smo prodati konje i krenuti vlakom – ljutio se Ammon.

– Prodati! A kome? – ljutito će Farlow. – Možemo biti sretni da nas nisu stigli, a ti pričaš kako smo trebali prodati konje. Gluposti!

Podbode konja i krene prvi. Obojica su ga slijedila.

– Moramo krenuti na zapad – reče Farlow. – Daleko na zapad.

Jahali su i nisu se više zastavljali mada ih je šibao hladan vjetar i zasipali naleti snijega što ih je podizao visoko u zrak. Ammon je stalno pogledavao prema šumi kraj koje su jahali ne bi li naveo Farlowa da se predomisli i skrene, ali ovaj se nije dao smesti.

Oduvijek je bio tvrd i odlučan i kad bi nešto zamislio, nije ga ništa moglo spriječiti

da svim snagama ne pokuša ostvariti cilj.

Odjednom je začudeno uskliknuo i potegao uzde. Ammon i Haze zastali su kraj njega.

– Što je? – upita Ammon i uto ugleda tragove kola što su se jasno ocrtavali u snijegu.

– Tragovi vode na zapad – objasni Farlow.

– Trag je star – nevoljko će Haze.

– Znam, ali ne mogu zamisliti da se netko po ovakvom vremenu usudi s kolima u bregove – zamišljeno će Farlow.

Ammon i Haze začudeno se pogledaše. Nisu mogli razumjeti o čemu to govori njihov voda.

– Negdje ovdje mora postojati put koji vodi prema sjeveru. Uvjeran sam da su kola krenula tim smjerom u Medicine Bow.

– Jack, želiš li reći da ćemo, ako slijedimo ovaj trag, možda pronaći Cloetea? – začudio se Haze.

– Ne znam – zamišljeno će Farlow. – Ne vjerujem da je krenuo baš ovim tragom. Ako je naišao na njega, vjerujem da će se zadržati u njegovoj blizini. Ne poznaje ovaj predio i tako će najlakše stići u Medicine Bow.

– Patt, pogledaj dobro koliko su stari tragovi – odjednom će Ammon.

– Tako je – složi se Farlow.
– Učini to, Patt!

Hoze je sjahao i začas se ponovo uspravio, nasmiješio i uzjahao.

– Kao što sam odmah rekao – objasni zadovoljno. – Kola su ovuda prošla prije jednog dana.

– Jahat ćemo cijelu noć – odluči Farlow.

– Možda će nas pratiti sreća i ubrzo ih pronađemo – ponadao se Haze.

Ammon sada više nije pogledavao prema šumi. Naglo su potjerali konje i u galopu slijedili trag.

* * *

Jessup Forstman izašao je iz kola, stao u snijeg i začuđeno se osvrnuo. Prebacio je preko ramena svoj teški krzneni kaput.

– Mac je sam bez ičije pomoći stavio lance na kotače – bijesno mu se obratila Harriett.

– Zašto onda ponovo isprežete konje? – čudio se Forstman ni malo pogođen ženinim predbacivanjem.

– Nema smisla da se vozimo noću – objasni O'Brain.

– Lance sam postavio kako bismo sutra ujutro odmah mogli krenuti.

– Od sada će Mac voziti kola – podrugljivo će Harriett. – To znači da se možeš zavući unutra i pokriti se preko glave.

– Hvala vam, Mac – sa smiješkom će Forstman. – Ova mi klima ni malo ne odgovara. Guši me kao da me tisuću no-

ževa probada ovdje – objasni i pokaza rukom grudni koš.

– Mac je rekao da će spavati gore na kočijaševu sjedalu. Divljak je a ipak kavalir što se za tebe ne bi moglo reći – nastavila je Harriett podrugljivo.

Forstman je ljutito pogleda i, okrenuvši se, bez riječi nestane u kolima. O'Brain je obišao kola i bacio sedlo na vozačevo sjedalo kada je ugledao dvojicu jahača kako se spuštaju niz padinu. Harriett je pošla za njim i stala kraj kola.

– Vjerojatno su ta dvojica pucala malo prije – tiho će žena. – Zacijelo su lovili kao i mi.

– Može biti – reče nesigurno O'Brain.

– Ubrzo će se smračiti. Vjerojatno će željeti kod nas provesti noć.

– Možda.

– Mac... – tiho će Harriett.

– Što želiš reći?

– Mislim da ću veći dio puta provesti s vama na prednjem sjedalu.

O'Brain se samo nasmiješio.

– Što se mene tiče, ovo putovanje može trajati koliko hoće – tiho je nastavila Harriett. – Bilo bi mi draže da traje što duže.

– Ovo nije zabava. Čeka nas dugo i opasno putovanje – upozori je O'Brain i izvadi iz bisaga svoju malu sjekiru.

– Zar trebamo još drva? – začudila se Harrietti i rukom

odmaknula s ljupkog lica pramen guste crne kose.

– Moramo naložiti vatru da nas ne napadnu vukovi. Da, ovdje ima vukova – nasmijao se ugledavši ženino zaprepašteno lice. – Noću se često mogu čuti kako zavijaju.

– Uvijek čvrsto spavam i vjerojatno se u kolima ne čuju tako kao vani – nesigurno će Harriett.

– Ne brinite, Harriett! Divljak kao što sam ja, kako ste i sami rekli, zna što treba učiniti i budite uvjereni da ću biti spreman prije nego što nas napadnu.

– Znam – sa smiješkom će Harriett. – U vašoj se blizini osjećam sigurno i...oprostite što sam vas nazvala divljakom. Ne znam što mi je bilo – dodala je zbunjeno crveneći se. – Upoznala sam mnoge muškarce ali ni uz jednoga se nisam osjećala tako sigurno kao uz vas.

– Sutra ću se obrijati pa više neću izgledati kao divljak – nasmijao se O'Brain.

– Nije riječ o vašem izgledu – objasnila je zbunjeno Harriett. – Tamo gdje sam rođena kazivali smo divljacima one ljude koji ne poznaju drugi život od onog u sedlu i neprestano lutaju u potrazi za nečim. Vi ste jedan od tih ljudi, zar ne?

– Vidim da poznajete muškarce – začudi se O'Brain.

– Zašto neprestano lutate, Mac?

– Priča je vrlo duga.

– Htjela bih da mi je ispričate – ozbiljnim će glasom Harriett. – Ne sada. Dok budemo putovali.

– Nisam nikada osjetio potrebu da ikome pričam o svojem životu – pomalo će grubo O'Brain.

Zašutjeli su ugledavši jahače. Približavali su se obilazeći goli žbun što se svijao pod težinom debelog snježnog pokrivača. Zastaše nedaleko od kola.

– Dobra večer! – pozdraviše stranci.

– Dobra večer! Dobro došli – ljubazno će Harriett.

O'Brain je samo podigao ruku u znak pozdrava. Letimično ih je pogledao i odmah je znao da pred njima stoje ljudi najokorjelije vrste i nije mu promakla zakrvavljena vjetrovka jednog od pridošlica.

– Jeste li ranjeni? – upita izravno.

– Nije ni spomena vrijedno – odmahnu pridošlica. – Možemo li se kod vas malo ugrijati i odmoriti? Sutra ujutro sigurno krećete dalje. Jeste li sami?

– Da, jesmo – brzo odgovori O'Brain prije nego što je Harriett stigla išta izustiti.

Nadao se da će Dolores i Forstman u kolima biti tihi i da ih neće čuti, barem ne za sada dok se ne vidi kojim će tokom sve krenuti.

– Odvedite konje do stabala – predložio je O'Brain kad su

ljudi sjahali. – Naći ćete tamo vreću sa sijenom, a ja sam upravo namjeravao naložiti vatru pa ćete se moći ugrijati i spavati uz nju ako želite.

– Zovem se Bob – ljubazno će ranjeni, skine šešir i nasmiješi se Harriett. – Ovo je moj prijatelj Jaramilo – Ja sam Harriett – prijaznim će glasom žena. – Ovo je Mac O'Brain. Ubili smo srnu. Mora se još samo malo ohladiti.

O'Brain je već pogledom prešao po sedlima dvojice stranaca. Jedno je bilo sigurno: ništa nisu ulovili i zacijelo i nisu lovili. Nisu izgledali kao da bi promašili kad bi im se ispred pušćanih cijevi našla neka divljač. Konji koje su jahali bili su vrlo loši i izgledalo je da se ovi ljudi nalaze u velikoj neprilici.

– Na putu smo za Wyoming – objašnjavala je Harriett i krenula za njima.

O'Brain je sa sjekirom u ruci šuteći išao posljednji.

– Mi jašemo na istok – rekao je jedan od stranaca.

Harriett je sa strancima otišla k stablima smjestiti konje, a O'Brain je prišao suhom drvetu i počeo sjeći granje. Polagano se počela spuštati tama.

Odjednom Harriett krikne. O'Brain je ispustio sjekiru i okrenuo se. Pridošlice su potegnuli revolvere. Onaj krupniji prijetio je Harriett a drugi O'Brainu.

– Želimo samo kola, ništa drugo – objasni Cloete. – Ako budete razumni, neće vam se ništa dogoditi. Vjerujem da se snalazite ovdje u ovom dijelu zemlje. Htjeli bismo na sjever. Imamo li šansi probiti se kroz planine?

O'Brain je šutio.

– Vidim da nam ne namjeravate ništa reći. Ako i nešto kažete, to će zacijelo biti neka laž – nastavi Cloete. – Niste razumni, čovječe. Mislite na svoju ženu! Ovo nije savjet nego prijetnja.

Vrata na kolima zacvilješe i na vrhu stuba pojavila se Dolores. Cloete je brzo zakoraknuo i podigao revolver.

– Do đavola! – promrsio je kroz zube.

Izlazite, svi! Brzo! Pokušate li bilo što, otići ćete svi do đavola.

Dolores je uz povik čuđenja i zaprepaštenja odskočila kako bi se začas pojavila zajedno s Forstmanom.

– Skini taj kaput! – zapovjedi Cloete.

Forstman je još jače probljedio i drhtavom rukom spustio kaput u snijeg.

– Pridite! – povikao je Cloete i pokazao rukom kamo da stanu.

Uplašeni i iznenađeni prišli su O'Brainu i šuteći stali do njega.

— Lagao si kad sam te pitao koliko vas je! — oštro reče Cloete O'Brainu. — Ne volim kad mi netko laže!

— Slutio sam da nešto smjerate — sa smiješkom će O'Brain.

— Što se to ovdje događa? — progovori konačno Forstman. — Ne slažem se...

— Jezik za zube! — prekine ga Cloete. — Jaramillo, odvedi ih onamo na drugu stranu.

— Mogu li uzeti svoj kaput? — upita Forstman. — Bolestan sam.

— Tebi sam rekao da držiš jezik za zubima — osorno će Cloete. — Ovaj je kaput kao naručen za tebe, Jaramillo. Možda će ti pomoći da manje kašlješ — dodao je uz smiješak.

— Nitkovi! — ljutila se Harriett. — Lopovi i nitkovi!

— Svladaj se, molim te — pokušala ju je smiriti Dolores.

Uto je Jaramillo zakašljao i odjednom se počeo svijati savladan naglim napadajem suhog kašlja što ga je gušio, oduzimao mu dah i srušio ga u snijeg.

Žene su ga začuđeno gledale kako se svijaja. Oprezno je O'Brain pogledao Cloetea i u njegovim hladnim očima pročitao opasnost. Spustio je pogled i znao je da ga Cloete namje-

rava ubiti. Očito je zlikovac odmah uočio da mu opasnost prijeti jedino od njega.

I ne podižući više pogled, osjećao je kako se obarač na razbojnikovu revolveru polagano svijaja unatrag i znao je da više nema izbora. Morao je barem pokušati boriti se, ako ne za sebe a onda za ove dvije žene koje će bez njegove pomoći biti prepuštene na milost i nemilost okrutnim razbojnicima. Od Cloetea su ga dijelila najviše dva koraka.

Bacio se unatrag, istodobno podigao noge i padajući udario razbojnikovu ruku u kojoj je ovaj držao revolver. Cloete je opalio, ali je metak samo prozujao tik uz O'Brainovo lice a kada je htio još jednom zapucati, snažan udarac protivnikove noge izbio mu je revolver iz ruke. Osjetio je snažnu bol u ruci i uz povik čuđenja i boli bacio se naprijed.

Neopisivom brzinom O'Brain je skočio na noge i dok se spremao baciti na Cloetea, brzo je pogledao razbojnika što se i dalje sklupčan na tlu tresao od napadaja kašlja. Udario je protivnika snažnim zamahom desnice, blokirajući napadačev zamah, i ubrzo je Cloete ležao u snijegu.

— Sada možete uzeti svoj kaput, Forstmane — mirno će

O'Brain i prijede rukom preko znojnog čela.

Prišao je Cloeteu i izvadio iz njegovih korica revolver a zatim podigao onaj što je pao u snijeg. Prišao je Limestoneu i lagano ga okrenuo na leđa. Ovaj ga je umorno pogledao.

— Ova zemlja nije za vas — reče O'Brain i oduze mu oružje. — Morali biste otići nekamo gdje je bolji zrak za vaša pluća. Odakle uopće dolazite?

— S juga — tiho reče već iscrpljeni Limestone.

— Dobro, s juga, ali u kojem ste gradu bili zadnji put?

Limestone je šutio i O'Brain je znao da nešto skriva.

— Morali bismo odmah krenuti — požurivao je Forstman.

— Ovi će nas ludaci još na kraju ubiti.

— Opasnost je prošla — sa smiješkom će O'Brain.

Uto se Cloete podigao na laktove i bijesno pogledao oko sebe.

— Tko je pucao gore u brdima? — upita O'Brain.

Cloete se uspravio na noge, ali trenutak kasnije već je ponovo ležao sklopljenih očiju ispružen u snijegu.

— Što im je? — uplašenim će glasom Dolores.

— Vrlo su iscrpljeni — objasni O'Brain.

Opazio je da ga Harriett nijemo promatra. U njezinim očima svjetlucaje neki čudan sjaj i, susrevši se s njima, osjetio je u sebi neku toplinu, nešto što ni sam nije znao objasniti. Mada su ga već mnoge žene u životu promatrale, nikada nije, gledajući ih, osjećao isto što i u ovom trenutku.

Skrenuo je pogled i naglo krenuo prema drvetu kako bi odsjekao još nekoliko grana. U Harriettinim očima pročitao je divljenje, ali to kako ga je gledala zbunjivalo ga je i činilo nekako glupo nesigurnim.

— Mac, rado bih se pobrinula oko ovih ljudi. Smijem li im dati nešto za jelo? — upitala je Dolores.

— Smijete, kako da ne — reče O'Brain. — Ti momci više nisu opasni. Iscrpljeni su, gladni i neizmjereno umorni. Upalit ću vatru pa ćemo ih prenijeti onamo da se malo ugriju.

Dolores je otišla u kola i ubrzo se vratila sa šalicama tople kave. Forstman joj je pomagao. Harriett je pomagala O'Brainu. Šuteći prenosila je drva do mjesta gdje je O'Brain odlučio naložiti vatru. Činilo se kao da se odjednom smirila i zaboravila svoj eksplozivni način ophođenja s ljudima.

* * *

Ubrzo su dvojica razbojnika ležala uz vatru pod pokrivačima. Dolores je raskopčala Cloeteovu vjetrovku u namjeri da mu previje ranu i u istom trenutku obje žene zaprepašteno ustuknuše.

— Čudim se kako je uopće stigao ovamo — reče O'Brain i u nedoumici odgurnu šešir na zatiljak.

— Je li metak još u rani? — upita Forstman.

— Jest — kimnuo je O'Brain kada je pregledao ranu. — U ramenu je, točno ispod kosti. Potrebna mi je topla voda.

Žene su otrčale u kola.

— Što namjeravate? — zbunjeno će Forstman.

— Izvadit ćemo metak.

— Mi? — začudio se Forstman.

— Da, vi i ja — mirno će O'Brain.

— Ali ja... — zavapio je jadnik.

— Ne trebate ništa drugo nego držati mu ruke da ih ne miče — objasnio je O'Brain.

— Ne možete to od mene zahtijevati. Nisam u stanju to gledati, ne podnosim krv i...

— Dobro, dobro. Nestanite!

Harriett i Dolores pomogle su mu koliko su mogle. Usijao je nož u vatri, gurnuo onesviještenom komad drveta među zube da ne viče i počeo vaditi metak.

Kad je završio posao, prenio je sedla i vreću dvojice razbojnika do vatre i pobrinuo se o konjima. Nije gledao što sve nose sa sobom. Prišavši mu, Harriett ga je pogledala s neskrivenim divljenjem.

— Čini se da jednostavno sve možete i znate — divila se Harriett.

— Ima mnogo stvari koje ne znam i ne mogu — skromno će O'Brain.

— Lažete, i sami znate da je tako — nasmijala se žena.

Podigao je oružje dvojice razbojnika i krenuo prema kolima.

— Sve je išlo nekako previše glatko — tiho će Harriett i uhvati ga ispod ruke dok su prilazili kolima.

— Da, možda previše glatko. Odnosite ovo oružje u kola i predajte ga Forstmanu. Neka ga čuva ako bude u stanju to uraditi.

Okrenuo se i pošao prema vatri. Dolores je čučala kraj Limestona i čim je ugledala O'Braina, skočila je na noge i potrčala mu ususret.

— U silnoj je groznici — rekla je zabrinuto. — Što mu je?

— Ima sušicu. Povest ćemo obojicu za sobom. Ne možemo ih ovakve ovdje ostaviti.

— Naravno da ne možemo — reče Dolores.

– Sada možete mirno otići spavati – predložio je O'Brain.

U tom trenutku pojavila se na vratima Harriett i počela silaziti stubama.

Ako niste umorni... – počeo je O'Brain, osjećajući se prilično nelagodno.

– Ne, ne, idem – hladno će Dolores i nakon što je odmjerila Harriett pomalo neprijateljskim pogledom, nestala je u kolima.

Harriet je prišla O'Brainu i čučnula, oponašajući ga.

– Od vas se uistinu može mnogo naučiti – nasmiješila se blago. – A što je Dolores? Zašto se ljuti?

– Ne znam – kratko će O'Brain.

Uto se Limestone podigao u bunilu i oboje skočiše da ga polegnu.

– Čudna je ovo zemlja – zamišljeno će Harriett. – Prvo su nas htjeli ubiti a sada ih nje-gujemo.

– Tako je to u ovoj zemlji, a život je ionako pun iznenađenja – odsutno uzvratila O'Brain.

– Henry! – poviče Limestone u bunilu. – Henry, dodi! Imamo novac! Dick ga nije dobio. Požuri! Prokleti šerif mogao bi se pojaviti svaki trenutak! Pedeset tisuća! Što čekaš?

O'Brain je začuđeno podigao obrve i pogledao Cloetea koji

je, barem se tako činilo, čvrsto spavao.

– Bunca – tiho će Harriett i obriše Limestoneovo znojno čelo. – Jadnik.

– Henry! Henry! – povikao je ponovo Limestone.

– Jezik za zube! – javi se uto Cloete.

Bilo je očito da mu svaka izgovorena riječ stvara poteškoće.

Još su O'Brain i Harriett neko vrijeme šuteći sjedili uz vatru, a zatim je žena ustala i uvrijeđeno se okrenula.

– Niste baš razgovorljivi. Idem spavati – dodala je i otišla.

– Laku noć, Harriett – pozdravi je O'Brain i zamišljeno osta uz vatru.

U njemu su se komešali neki čudni osjećaji. Osluški-vao je šumove noći i, budan i osamljen, zamišljeno gledao preda

VII

Pogleda uprtog u tlo šerif Sutter, Frenchy Calvert i njegovi prijatelji slijedili su tragove četvorice jahača, uvjereni da su baš to tragovi četvorice razbojnika koji su opljačkali banku u Frisco Wellsu.

– Možda bi se netko od nas mogao vratiti i pozvati ljude iz potjere. Ne vjerujem da su daleko odmaknuli – odjednom će šerif.

— Ni govora — odmahnu rukom Calvert. — Jeste li ih vidjeli kako su bili sretni kad su se konačno mogli povući. Vjerojatno su jahali cijelu noć kako bi se što prije vratili u grad.

Šerif je svu svoju pažnju ponovo usredotočio na tragove u snijegu i nastavio put. Sada je on vodio malu grupu, mada je cijelo vrijeme otkako su napustili grad vodič bio Calvert.

Odjednom su naišli na dva mrtvaca u snijegu.

— Čini se da je ovdje bilo borbe — Zamišljeno će šerif.

— I meni se čini — potvrdio je Calvert i zadovoljno pomislio kako su preostala još samo dva razbojnika. — Čini mi se da tragovi vode s onog obronka tamo i kao da se vraćaju natrag.

— Provjerit ćemo to — kimnu šerif. — Pogledajte cve mrtvace. Možda ćete nekoga prepoznati.

Ispitali su tragove i pošli dalje. Put je vodio preko obronaka u manju dolinu. Zaustavili su se kod skupine stabala i sjahali.

— Što se ovdje događalo? — čudio se šerif. — Čini se da su čak i vatru naložili.

Calvert je sjahao i počeo ispitivati tragove.

— Čini se da su preostala dvojica razbojnika naišla ovdje na neka kola — objasnio je malo kasnije. — Ta kola, ili možda saonice, došla su s istoka i vratila se tim smjerom.

— Jesu li ih ta kola možda ovdje čekala — reče zamišljen šerif.

— Sve mi se čini da je tako — javi se Calvert. — Zato je i došlo do one borbe u kojoj su dvojica stradala. Inače bi ih bilo previše za dijeljenje plijena.

— Podsjećaju me na lešinare — s gađenjem će šerif.

— To i jesu — nasmijao se Calvert. — Jutros su otišli. Osjećaju se očito vrlo sigurnima. Ako požurimo, mogli bismo ih do večeri sustići.

— Možete li razaznati koliko ih je? — upitao je šerif.

— Previše je tragova — odmahnu Calvert. — U kola su upregnute četiri životinje, a tri teretna konja idu za njima. To je jedino što mogu sigurno tvrditi.

— Dobro, hajdemo! — zlovoljno će šerif. — Tako mi i treba kada nisam poveo sa sobom prave ljude nego one bijednike koji su se ubrzo umorili i odustali. Tko bi rekao da će tako postupiti. Hajdemo!

* * *

— Moja je priča vrlo jednostavna — počela je Harriett. Zamotala se u svoju toplu vjetrovku i sjela još bliže O'Brainu. — Nisam imala sretnu mladost. Bilo je mnogo braće i sestara i ne sjećam se da sam ikada bila sita. S petnaest godina otišla sam od kuće i zaklela se samoj sebi da nikada više neću biti gladna.

Tada još nisam ni mogla slutiti što me sve čeka. Iz zla došla sam u još gore, kako to već često biva – dodala je ogorčeno. – Znate li što? – upitala je odjednom i blago se nasmijevala.

– Ne znam. Ako ne želite pričati...

– Želim – prekinula ga je Harriett. – Vi ste čovjek koga sam tražila otkako sam otišla od kuće.

– Molim? – začudio se O'Brain.

– Dobro ste čuli. Stvoreni smo jedno za drugo, priznajte to konačno i sami.

Začudila ga je i ujedno ugodno iznenadila njena otvorenost.

– Imam u banci četiri tisuće dolara – nastavila je Harriett.

– Razumijete li se u goveda?

– Ne znam baš...

– Naravno da se razumijete, samo što ste ponovno previše skromni – nasmijala se. – Znate što? Ujediniti ćemo se. Gore u Wyomingu ima navodno mnogo slobodne zemlje. Kako bi bilo da kupimo komad zemlje i pokušamo? Znam raditi i nemojte misliti da samo volim odjeću što je nosim na pozornici. U ovakvim se stvarima osjećam najbolje – nastavila je i uhvatila ovratnik svoje vjetrovke. – Željna sam drukčijeg života, rada i...tebe, Mac.

Uhvatio je bič i uzde jednom rukom i lagano je zagrlio. U tom je trenutku shvatio da je

voli i sada je barem znao kakvi su to bili osjećaji što su ga obuzeli gledajući je. Zavolio ju je, zacijelo, čim ju je upoznao, mada mu njezina grubost u početku uopće nije odgovarala. A možda mu se i taj njezin način, kojim se očito željela boriti protiv cijelog svijeta, toliko svidio. Znao je da je voli, i to je bilo dovoljno.

– Dobro, pokušajmo – rekao je tiho.

Zagrlila ga, poljubila i smijala se dok su joj suze radosnice polagano klizile niz obraze.

– Sagrađiti ćemo najveći i najljepši ranč u cijelom Wyomingu – smijala se Harriett.

– Imat ćemo mnogo djece. Dvoje, troje, ne, najmanje desetoro!

– Kako želiš – nasmijao se i poljubio je nježno.

Maštali su o budućnosti i dok su pričali, sunce se polagano spuštalo prema zapadu. Potražili su mjesto gdje bi mogli prenoćiti.

Ubrzo su se smjestili u maloj dolini, sklonili konje u koral, nacijepali drva i naložili vatru. Harriett je pomagala.

– Vrijeme je kao u proljeće – zadovoljno je zaključio Forstman i trljao dlanove nad vatrom.

– Plašim se da griješite – rekao je O'Brain pošto je duboko udahnuo. – Ubrzo bi moglo doći do prave mećave.

– Ovo je zaista prokleta zemlja – mrmljao je Limeston.

Harriett je prišla O'Brainu i pružila mu šalicu s kavom. Riječima i svakim pokretom neprestano mu je davala na znanje da joj je stalo do njega i da ga smatra dobrim i poštenim čovjekom.

Godile su mu njezina prisutnost i briga. Osjećao se smireno i zadovoljno. Dok ju je promatrao, bio je zahvalan sudbini što ga je, čini se, napokon dovela na kraj lutanja i pokazala mu osobu uz koju će se moći smiriti i pronaći smisao života.

Jeli su srnu što ju je O'Brain već oko podneva za predaha ispekao na ražnju i pili uz to vruću kavu. Limestoneova groznica je jenjala i jeo je s mnogo apetita. Cloete je, šuteći, žvakao ponuđeni obrok i nije rekao ni riječi dok se Limestone barem s vremena na vrijeme udostojio nešto primijetiti.

— Idem spavati — reče Forstman i usta. — Ne prija mi ovo jugo. Predložio bih da sutra ujutro rano krenemo. Možda bismo ipak mogli stići u Medicine Bow na vrijeme.

Okrenuo se i pošao prema kolima, ali je učinio samo nekoliko koraka. Svi se okrenuše čim su čuli njegov začuđen i uplašen povik.

— Neka se nitko ne miče! — zaprijetio je nečiji glas. — Ruke uvis! Svi! I žene!

Nitko se nije usudio maknuti. Cloete je ispustio komad mesa što ga je držao među prstima.

— Mac — zavapila je Harriett.

Dodirnuo joj je ruku i ustao. Metak što je zazujao s druge strane podignuo mu je šešir u zrak i bacio ga u snijeg. Znao je da mora podići ruke. Zasad nije imao drugog izbora. Začuli su se koraci. Snijeg je škripao pod obucom neznanka koji su prilazili vatri. O'Brain ubrzo zamijeti da su četvorica i da na vjetrovki jednog od njih sja šerifska zvijezda.

— Vratite se k vatri! — zapovjedi uto onaj sa šerifskom zvijezdom.

Zapovijed je bila upućena Forstmanu koji je bez riječi pogovora požurio do vatre.

— Frenchy, oduzmi im oružje! — zapovjedi šerif Sutter.

— Samo je ovaj ovdje bio naoružan — javio se malo kasnije bradati čovjek što je O'Brainu upravo oduzeo revolver.

— Što treba ovo značiti, šerife? — upita O'Brain.

— Moramo sve pretražiti — objasnio je šerif. — U Frisco Wellsu je prije nekoliko dana opljačkana banka i pri tome je ubijeno troje ljudi. Četvorica razbojnika su je opljačkala.

— Nadam se da će se sve razjasniti — sa smiješkom će O'Brain i spusti ruke.

— I ja se nadam — mirno će šerif. — Frenchy, pretraži sve. Najbolje će biti da počneš od kola.

Odjednom je zapuhao hladan vjetar i uskovitlao vatru.

– Do đavola, nailazi mećava – ljutio se jedan od šerifovih ljudi.

– Slušajte me, šerife – pokušao je O'Brain.

– Sjednite i šutite! – naglo će šerif. – Odgovarajte jedino na pitanja. Imat ćete još dovoljno prilike da govorite, osobito pri raspravi u Frisco Wellsu.

Sjeo je i pogledao Cloetea i Limestona. Bljedi nego dosad, lica nalik na nepomične maske, sjedili su uz vatru i šutjeli.

– O'Brain je počeo slutiti da su ta dvojica na neki način povezana sa svim što se upravo događa.

– Pronašli smo vaše mrtve prijatelje – nastavio je šerif.

– I to je ubojstvo, mada se zapravo radi o nekom obračunu između vas, ipak je i takvo ubojstvo zlodjelo. I o tome ćemo govoriti na sudu.

Cloete i Limestone su i dalje šutjeli i grickali usnice.

Calvert je u kolima pronašao svjetiljku i zapalio je. Svjetlost što je obasjala unutrašnjost kola u snopu je prodirala kroz vrata i obasjala snijeg pred ulazom.

– Ništa! – javio je malo kasnije Calvert.

– Ništa? – začudio se šerif.

– Ništa!

– Pogledaj još jednom – ustrajao je šerif, kao da ne može vjerovati.

Pogledao je oko sebe, ali sva prtljaga nalazila se u kolima. Calvert se popeo na krov. U ruci je držao pušku.

– Nema ničega – ponovio je. – Ili su novac zakopali ili...

– Gdje je novac? – obratio se šerif ljudima oko vatre.

Bilo je očito da gubi strpljenje.

– Kako bi bilo da konačno nešto kažete – predložio je O'Brain i pogledao Cloetea i Limestona.

– Nemam što reći – slegnuo je ramenima Cloete.

– Ne znam o čemu govore – potvrdio je Limestone.

U tom je trenutku odjeknuo pucanj. Šerif je uz bolni jecaj pao u snijeg. O'Brain je skočio na noge i u isti trenutak osjetio hladnu puščanu cijev na leđima.

– Pazi na njih! – povikao je Calvert i požurio natrag u kola, a trenutak zatim izašao s vrećom u ruci.

Limestone je očajno zavapio, žene jedva zatomile krik a Forstman se ukočio od užasa. Jedino je O'Brain ostao miran.

Uto novi nalet vjetra uskovitla snijeg i razbukta vatru tako snažno da je tisuću iskrica poletjelo k nebu.

– Ne ljutite se što smo vam oduzeli novac – sa smiješkom će Calvert. – Tako je to u životu. Sad ga imaš sad ga nemaš, a to što smo vas oslobo-

dili šerifa, može vas samo obrađovati. Tako ćete barem izbjeći vješala.

— Frenchy! — povikao je jedan od njegovih ljudi. — Nailazi snježna oluja!

Kao da je priroda željela potvrditi njegove riječi, nagli nalet vjetra ponovo je uskomešao snijeg i razbuktao vatru još snažnije nego prije. Vatra je toliko iskrila da je bilo opasno i trenutak stajati uz nju.

O'Brain je naglo potegao za sobom žene i odgurao ih prema kolima. Iskre su frcale svuda naokolo topeći se u snijegu. Hladni bijeli zastor spustio se nad logor i prijetio da pokopa sve pod sobom.

Harriett je hvatala zrak i sklonila lice u O'Brainovu vjetrovku.

— Naši konji, Franchy! — povikao je jedan Calvertov pratilac.

— Požuri po njih! — zapovjedi Calvert.

Odjednom je zavladala takva tišina da su se mogli čuti brzi koraci čovjeka koji je žurio po konje, ali bilo je to samo nešto kao predah prije glavnog nalleta oluje. Munja je zaiskrila na nebu i njezin blješteći sjaj bijaše popraćen silnom grmljavinom. Harriett i Dolores stisnuše se uz O'Braina. Iz daljine

dopirala je tako opasna i zaglušujuća grmljavina da su svi nekoliko trenutaka stajali kao ukopani.

— Požurite u kola! — povikao je O'Brain i gurnuo žene naprijed.

Calvert je dobro poznavao ovu zemlju i zato je bio svjestan da ne smije prkositi snježnoj mećavi poput ove.

— Tako je! Brzo svi u kola! — povikao je i požurio.

Kada se O'Brain posljednji uspeo stubama do ulaza u kola, nagli nalet vjetra upravo je kao nevidljivom rukom raznio vatru i mnoštvo iskri što se vinulo k nebu obasjalo je noć.

— Svi sjednite i ne mičite se! — zapovjedi Calvert.

Vjetar je urlao i neopisivom žestinom bacao nanose snijega i leda o drvene zidove kola.

— Franchy, Bat je ostao vani — javi se Calvertov prijatelj. — Pitam se hoće li uspjeti...

— Sada ionako ne možemo više ništa promijeniti — odriješito ga prekine Calvert.

Ispustio je iz ruke vreću s novcem i sjeo.

— Jeste li svjesni da ste ubili predstavnika zakona? — upitao je O'Brain. — Doći će drugi i na kraju ćete ipak biti uhvaćeni.

— Doći će... To je istina — zlobno se smješкао Calvert. —

Ali, čini se, zaboravili ste da nitko ne traži nas, nego vas i tako ćete platiti ne samo za pljačku nego i za ubijenog šerifa, a za to vrijeme mi ćemo biti već daleko.

— Djelujete strašno sigurni sami u sebe, a još nismo izmakli ni oluji, a kamoli nečem drugom — mirno je rekao O'Brain.

— Ne brinite vi o nama — smješkao se dalje Calvert.

Kola su se ljuljala potresana snažnim udarcima vjetrova.

— Nadam se da znate kako niti jedan od vaših konja neće preživjeti ovu strahotu — primijeti O'Brain.

— Već sam vam rekao da ne brinete o nama. Pobrinut ćemo se da nas nećete moći slijediti.

— Mi nismo najvažniji — odvрати O'Brain. — Već sam vam rekao da će doći drugi koji će željeti osvetiti mrtvog šerifa.

— To vi samo mislite — samouvjereno će Calvert.

* * *

Snježna oluja trajala je dva dana i sve to vrijeme ljudi u kolima bijahu primorani čekati. Calvert je i dalje bio gospodar situacije i kada je mećava konačno jenjala, poslao je Joshuu da pogleda što je s Batom i konjima. Kola su bila potpuno zatrpana i samo im je teš-

kom mukom pošlo za rukom otvoriti njihova vrata.

Prvo što je Joshua vidio, bijahu konji vlasnika čija su bila i kola. Preživjeli su mećavu zacijelo samo zahvaljujući sreći, ali i tome što su se zatekli u barem donekle zaklonjenoj udolini. Koral je raznio vjetar, a šerifova tijela nije nigdje bilo. Očito je ležao negdje prekriven debelim bijelim pokrivačem.

— Ne vidim nigdje Bata — javio je uplašeno Joshua.

— Vjerojatno se negdje sklonio — promrmlja Calvert. — Možda je ostao gore na uzvisini kod konja. Idi i pogledaj već jednom! — doda i zagleda se u daljinu.

O'Brain nije skidao pogled s Calverta, svjestan da mu se mora pružiti barem i najmanja šansa da pokuša nešto učiniti. Nada se obistinila. Joshua se, naime, uspeo uz obronak i počeo mahati. Calvert je pogledao kroz prozor i na trenutak svratio pozornost s ljudi kojima je prijetio puškom. O'Brain je znao da tu priliku ne smije propustiti. Skočio je nenadano i svom se snagom bacio na protivnika. Calvert je prekasno osjetio opasnost i dok se naglo okrenuo, O'Brain ga je već udario u glavu. Uz povik, ispustio je pušku uz

vreću s novcem i istrčao van, a O'Brain za njim. Ubrzo su se valjali u snijegu, nastojeći svladati jedan drugoga.

Svom snagom Calvert je nogama udario O'Braina u trbuh i obojici je na trenutak ponestalo zraka. Ipak, uspio se pribрати i odvratiti udarac još većom žestinom nego trenutak prije.

U kolima su ostala tri muškarca, ali Cloete, Limestone, a naravno niti Forstman, nisu našli za shodno priteći O'Brainu u pomoć. Samo je Harriett izišla s puškom u ruci. O'Brain je nije vidio. Upravo je pao na leđa, a Calvert se uz bijesan povik bacio na njega. Teško je disao i jedva se uspio uspraviti na koljena kad su ga dva nova snažna udarca ponovo strušila na tlo. U Calvertovim očima razabrao je ubilački sjaj i posljednjim snagama bacio se u stranu, tako da je slijedeći Calvertov udarac pogodio u prazno.

Bijesan, skočio je na noge ali mu pride Harriett i zaprijeti puškom. Nije smogla snage pucati mu u leđa makar ovakvi podlaci ionako nisu poštivali pravila pravedne borbe. Vikala je i prijetila mu, ali je on ne videći je posrnuo naprijed. O'Brain je podigao ruke, obranio se od namijenje-

nog udarca i pomaknuo u stranu, tako da je protivnik ponovo promašio cilj. Zateturao je mimo njega i u tom trenutku O'Brain ga je uhvatio ljevicom i okrenuo prema sebi. Trenutak se gledahu iscrpljeno ali odlučni na krajnost. Skupivši svu preostalu snagu, O'Brain je udario nekoliko puta Calverta u lice tako snažno da je Calvert zakolutao očima i kad su mu noge otkazale poslušnost, posrnuo u snijeg.

— Jesi li ranjen, Mac? — tiho će Harriett.

— Nisam — sa smiješkom će O'Brain i začudi se što je vidi s puškom u ruci. — Bila bi zaista šteta kada nas dvoje ne bismo zajedno okušali sreću gore u Wyomingu — doda i nježno pogleda.

— Gdje je drugi? — uzbuđeno je upitao Cloete i tek sada izišao iz kola.

— Nije se još vratio — odgovori O'Brain. — Moramo brzo ovoga unijeti unutra kako njegov prijatelj, kada se vrati, ne posumnja u nešto.

Tako su i učinili, zatvorili vrata i čekali. Nije prošlo dugo vremena i netko je pokucao na vrata. O'Brain je naglo otvorio vrata i uperio revolver u Joshuu, ali ovaj kao da nije shvaćao što se dogodilo. Lica sivog

kao pepeo zurio je pred sebe i nije ni opazio da njegov prijatelj leži na podu onesviješten.

— Konjsku glavu... vidio sam samo konjsku glavu... užas — mucao je Joshua. — Momci, sve što sam vidio bila je smrznuta konjska glava. Životinja me gledala širom razrogačenih očiju i kao da je vapila da je izbavim a ja je nisam mogao ni dotaknuti. Jezivo! Nije bio svjestan da mu O'Brain oduzima pušku i prijeti revolverom. Činilo se kao da mu je svejedno. Šok koji je doživio ugledavši sablasni prizor na vrhu obronka oduzeo mu je na kratko moć rasuđivanja.

— Vaš je prijatelj jamačno zakopan pod snijegom isto toliko duboko kao i šerif iz Frisco Wellsa — hladno će O'Brain.

— Ali kako to da su konji ovdje preživjeli? — nije shvaćao Joshua.

— Iskopat ću šerifa i krećemo u Frisco Wells — reče O'Brain kao da nije ni čuo Joshuino pitanje.

— Kamo? — čudio se Forstman.

— Snježna oluja zatvorila nam je put na sjever — mirno će O'Brain. — Nemamo drugog izbora. Kola više ne možemo pomaknuti s mjesta.

VIII

— Hej, vatra! — povikao je netko iz tame.

Ljudi uz kola začuđeno su se okrenuli i ugledali jahača. O'Brain je ustao i mahnuo u znak dobrodošlice. Nije opazio da su Limeston i Cloete problijedili čim su ugledali jahače.

— Imate li malo mjesta za nas? — ljubazno je upitao voda. — Dolazimo sa sjevera.

O'Brain im pokaza neka sjednu i uto pogleda Cloetea, ali već je bilo prekasno.

— Neka se nitko ne miče! — zapovjedi Farlow.

— Opasan je samo ovaj ovdje — sa smiješkom će Cloete i usta. — Novac je u njega i sve nas drži u šaci.

Ukratko je ispričao što se sve dogodilo.

— Sa šest upregnutih konja mogli bismo pomaknuti kola s mjesta — reče Cloete kada su razoružali O'Braina i oduzeli mu vreću s novcem.

— Niste bili poštteni prema nama i zato se ljutimo — mirno će Farlow.

— Jack! — uplašio se Cloete. — Ne možete nas ostaviti ovdje. Znaš da će nas objesiti ako nas uhvate.

— O tome ste trebali razmišljati prije — zadovoljno se nacerio Farlow.

Tri su prijatelja polagano krenula natraške prema svojim konjima. Sa sobom su, naravno, nosili vreću s novcem.

O'Brain je oprezno dohvatio mali deringer što ga je uvijek nosio sa sobom u džepu i polagano je krenuo naprijed.

— Vaši su prijatelji ovaj novac opljačkali u Frisco Wellsu a ubili su i šerifa — rekao je kako bi dobio na vremenu i stao pokraj Cloetea.

— Mac, ubij ga — odjednom će Cloete tiho, i bijesno ošine pogledom Farlowa.

Očito je pretpostavljao da O'Brain ima neko oružje.

Farlow i njegova dva pratioca nisu bili ni malo impresionirani. Uzjahali su i okrenuli konje u namjeri da odu.

Uto je O'Brain potegnuo pištolj i metak je prozujao tik iznad Farlowove glave. Ovaj je zapanjeno potegnuo uzde i sva trojica zastadoše. Nisu se usudili ni maknuti.

— Bacite oružje! — zapovjedi oštro i osjeti da Calvert i Cloete stoje tik iza njegovih leđa.

— Nemate šanse! — javi se Cloete. — Mac će vas ubiti.

Nitko od uplašene trojke nije slutio da je u O'Brainovom pištolju još samo jedan metak.

Farlow je žutio i zurio pred sebe. Vatra što im je sjala za leđima jasno je ocrtavala njihove sjene na snijegu i znao je da nema ni najmanju mogućnost da pobjegne sljedećem meku. Prvi je Ammon bacio našku u snijeg, Haze je bio drugi i na kraju Farlow uz teški uzdah prizna poraz.

O'Brain je naglo raširio ruke, nenadano udario Cloetea i bacio ga s nogu, ali Limestone je već potrčao naprijed. O'Brain ga je htio zaustaviti pucnjem, ali Calvert i Joshua već su ga napali s leđa i srušili na tlo. Borba nije trajala dugo.

Prije nego što je O'Brain ustao, Limestone i Cloete prišli su mu s uperenim puškama. Cloete se ponovo domogao vreće. Činilo se da ga rane više ne boli.

— Jack, dođi ovamo! — pomirljivim će glasom Cloete i pozive ta lo svog nekadašnjeg vođu. — Ovaj je novac naš, ali rado ćemo vas prihvatiti u naše društvo.

Mada silno pohlepan, bio je svjestan da se on i Limestone ne mogu sami izvući iz ovoga snježnog pakla.

Farlow, Haze i Ammon su sjahali i prišli. Limestone se nasmiješio u nedoumici i pružio Farlowu pištolj.

— Dakle, što ćemo sada? — upitao je Limestone.

— Sve je vrlo jednostavno — mirno će Cloete. — Ponovo ćemo osedlati konje i nastaviti put jašući.

— Sa četveropregom ovi ljudi ne mogu pomaknuti kola — začudio se Limestone u kojem se očito probudila crta ljudskosti.

— To je njihov problem — oštro će Cloete.

— Bob, ali djevojke — u nedoumici će Limestone. — Ne bih htio da stradaju.

– Čemu tolike komplikacije
– javio se Farlow. – Povest
ćemo sa sobom djevojke i na-
staviti put kolima, a muškarce
ćemo poslati do đavola!

– O'Brain zna put – javi se
Limeston.

– Ja ga poznajem bolje –
brzo će Calvert.

– Povest ćemo sve sa sobom
– konačno će Cloete. –
Negdje pred Medicine Bowom
ostavit ćemo im kola i četvero-
preg i neka se snalaze kako
znaju.

– Postaješ mekan, Bob –
zlovoljno će Farlow.

– Nas je pet – ljutito će
Cloete. – Što nam mogu uči-
niti? Ništa! Zašto da poginu u
ovoj pustoši.

– A što ćeš u Medicine
Bowu? – čudio se Farlow.
Tamo je sada strašna zima.

– To je moj problem.

Uto se O'Brain nasmiješio.

– Možda ti je nešto smi-
ješno ili ti nešto ne odgovara?
– oštro će Farlow i krene na-
prijed.

– Bit će još prilike da vam
objasnim sve što mi u svemu
ovom ne odgovara – mirno će
O'Brain.

– Pokazat ću ja tebi! – za-
prijeti Farlow.

– Ostavi ga na miru, Jack!
– oštro će Cloete.

– Na Mississippiju sam bio
tvoj gazda i nije ti bilo loše –
mrzovoljno će Farlow i odm-
jeri Cloetea.

– Znam, ali to je prošlost –
mirno je odgovorio Cloete. –
Sada ja zapovijedam. Spremite
sve kako bismo sutra rano uju-
tro krenuli.

– Na sjever? – upitao je
Farlow.

– Da – reče Cloete.

– Bilo bi bolje da krenemo
na jug.

– Krećemo na sjever! – od-
lučio je Cloete.

* * *

Na večer je Cloete odlučio
stati.

– Ovo je ludost – javi se
Calvert. – Sprema se oluja.

– Bob, namjeravaš li nas
sve ubiti? – upita O'Brain.

– Dosta pričanja – oštro će
Cloete. – Nacijepajte drva i
naložite vatru!

– Strašno je hladno. Mogla
bi ponovo izbiti strašna oluja
– objasni O'Brain.

– I ja osjećam da je hladno i
zato vam i preporučujem da
što prije naložite vatru.

O'Brain, slegnuvši rame-
nima, krene na posao. Odjed-
nom ugleda Harriett. Žena mu
je polagano prilazila ali je od-
jednom uočila u blizini Far-
lowa i pomakla se. Sa žalje-
njem i čežnjom O'Brain se pris-
jećao kako mu je inače poma-
gala skupljati drva i želio ju je
u svojoj blizini. Forstman mu
je pomogao odnijeti drva u lo-
gor.

Zrak je bio miran, opasno miran, i sve što se čulo bijaše pucketanje vatre što je bacala narančaste iskre i njezini plamenovi su lizali tamnu noć. O'Brain je sjedio između Forstmana i Joshue i buljio u vatru.

Harriett je sjedila s druge strane i čeznutljivo ga gledala. Odjednom je ustala. Razbojnici se nasmijaše i Farlow je htjede zaustaviti ali se otrgnula i polagano krenula prema O'Brainu.

— Hej, Harriett! — povikao je Forstman. — Do Medicine Bowa nije više daleko i dobro je da se malo krećeš.

Iza O'Brainovih leđa Harriett se spustila na koljena i zagrlila ga. Gotovo da je zaustavio dah kako bi svladao bujicu osjećaja kada je u šaci odjednom osjetio revolver. Harriettine ruke već su se odmaknule. Ljudi što su se s druge strane vatre smijali odjednom su zašutjeli.

O'Brain je skočio i podigao desnicu. Prije nego što je stigao zapucati, oglasio se Hazeov revolver. Čuo je kako je Harriett zastenjala, okrenula se i pala u snijeg. Zapucao je odlučno spreman na sve.

Pogodio je redom Hazea, Cloetea, a zatim i Limestona i Joshuu. Calvert i Ammon stigoše se skloniti i povući u zaklon. Zapucao je u njihovu

smjeru i natjerao ih da se još bolje sklone. Htio se okrenuti i pogledati što je sa Harriett, ali Dolores i Forstman već su je odveli u stranu.

Uto se oglasio Calvertov revolver. O'Brain je otpuzao do mrtvog Cloetea i izvukao mu iz opasača metke. Nekoliko koraka dalje ležao je Limestone.

— Nemoj se uzbuđivati, — tiho je govorio Forstman. — Mac će nas sve odvesti na neko sigurno mjesto i sve će biti dobro. Nisi mogla izabrati boljeg čovjeka, djevojko — dodao je tiho gledajući sa zaprepaštenjem krv što joj je potekla iz usta.

— Dolores — slabim će glasom Harriett.

— Ovdje sam — tiho se odazvala prijateljica.

— Znam da ga voliš — reče Harriett. — Obje smo ga voljele.

— Ne uzbuđuj se, Harriett. Sve će biti dobro — suznih očiju rekla je Dolores.

— Podi s njime u Wyoming i reci mu da...da sam ga zaista...voljela...i...

— Ne! — otelo se sa Forstmanovih usana dok je gledao u prazne oči crnokose žene što je beživotno ležala u njegovim rukama.

Iza njih odjekivali su posljednji pucnji i ubrzo se pojavio

O'Brain. Kleknuo je i pogledao voljenu ženu.

— Harriett! — povikao je kao da je želi prizvati u život.

Strašna tišina bila je jedini odgovor i dok se grozničavo nadao da ovo nije kraj, bio je svjestan da je Harriett mrtva. Ustao je i nikada mu ni jedan pokret nije bio tako težak.

— Sve je to učinila samo radi tebe — očajno će Dolores.

— Znam, djevojko, znam a sada udi u kola i ne izlazi — teškom će mukom O'Brain.

— A Harriett?

— Ostat ću s njom koliko bude moguće. Nailazi oluja, udi.

* * *

Ubrzo je snježna oluja ponovo zahvatila dolinu i bijeli zastor pokopao je pod sobom ne samo Harriett već i sve one snove što su tako kratko Mac O'Brain i crnokosa Harriett sanjali u nadi da će osnovati zajednički dom.

Limeston, Cloete, Haze i Joshua izgubili su u borbi živote, a Calverta i Ammona što su se sklonili pred O'Brainovim mećima zahvatila je mećava i činilo se da im nema spasa. Bili su predaleko od kola da bi se domogli zaklona.

Kada se O'Brain sklonio od mećave i potrčao prema kolima, zatekao je unutra Dolo-

res, Forstmana i Farlowa koji je pobjedonosno držao u jednoj ruci revolver a u drugoj vreću s novcem. Kao da mu je u tom trenutku bilo svejedno, otupljenih osjećaja, O'Brain je sjeo uz Dolores i Forstmana i čekao glavni nalet oluje.

— Pametan si što ništa ne pokušavaš — nasmijao se Farlow. — Kao da si se opametio.

— Nemam više što pokušavati. Oluja će nas sve pokopati — hladno reče O'Brain.

Tupim pogledom Forstman je buljio u lagani plamen svijeće koja je davala točno toliko svjetla da su ljudi međusobno mogli razabrati lica.

— Do Medicine Bowa nije više daleko — uvjereno će Farlow. — Pješke bi se moglo stići za otprilike dva dana.

— To je točno, ali kad se oluja stiša, bit će nam potrebno deset puta toliko vremena da se kroz duboki snijeg domognemo grada, ako uopće uspijemo, uzevši u obzir sve okolnosti — umornim je glasom objasnio O'Brain.

— Mac, a konji? — uplašeno je upitala Dolores.

— Konji, ovako nezaklonjeni, nemaju ni najmanju šansu da prežive ovaj nalet oluje.

— Ne gledaš li sve previše crno? Uspjet ćemo, vidjet ćeš — smijao se Farlow. — Ti i

Forstman ići ćete naprijed a ja i Dolores za vama. Nama već neće biti tako teško. Ona je žena a ja moram nositi novac, dakle morate vi ići prvi.

Forstman je očajno skočio na noge i htio se baciti na Farlowa, ali ovaj je podigao revolver.

– Dajte mi oružje, i to brzo!
– zapovijedio je Farlow odlučno obrativši se O'Brainu.

Dok mu je predavao kolt, O'Brain ga je pogledao u oči, dugo i odlučno.

– Ne znam što smjeraš, ali moram te upozoriti da mene nećeš više prijeći. Ostao sam posljednji i namjeravam iskoristiti ovaj imetak što su mi ga prijatelji ostavili u nasljeđe – nasmijao se razbojnik.

– Vidjet ćemo... Sve ćemo još vidjeti. Ima vremena – mirno će O'Brain.

Oluja je bjesnila satima. Hladnoća je dopirala u kola i postajalo je sve neugodnije. O'Brain, Dolores i Forstman sjedili su stisnuti jedan uz drugoga kako bi se ugrijali vlastitim tijelima, a Farlow je zgrabio nešto od odjeće iz ormara i pokušao se njome ogrnuti. Tek pred večer idući dan mećava se malo stišala mnada još nije sasvim prestala.

Izmučenog Farlowa svladao je umor i glava mu je klonula na grudi. Čvrsto je zaspao.

Dolores je odmaknula pokrivač kojim se pokrila, ustala je i prišla O'Brainu. Nije se micao pa ga je lagano gurnula.

– Ubit će te čim te ne bude više trebao – rekla je djevojka kada ju je O'Brain povukao na pod i objasnio joj neka mirno spava.

– Odmori se – tiho će O'Brain. – Pred nama su teški dani.

– Hoće li zaista biti tako strašno? – uplašeno je upitao Forstman.

Sat kasnije Farlow se trgnuo, zgrabio revolver i skočio na noge.

– Samo se nadaš da ću zaspiti! – povikao je bijesno. – Prije nego što bi me svladao umor prvo bih tebe ubio.

– Spavao si, i to čvrsto, više od jednog sata – mirno mu je rekla Dolores. – Dakle, smiri se.

– Kakve su to gluposti? – ljutio se razbojnik. – Pazi što govoriš. Znaš kako je završila tvoja prijateljica. Nju doduše ima na savjesti ovaj nitkov ovdje, ali pazi da tebe ne bih ja ušutkao. Samo zato što se ovaj ludak smatrao pozvanim da glumi predstavnika zakona, morala je jedna djevojka nastradati. Uopće ti ne vjerujem da si htio biti pravedan. Vjerojatno si želio novac samo za

sebe – bjesnio je Farlow i u svojoj nemoći dražio O'Braina koji se, kao da ga se sve što čuje uopće ne tiče, nije obazirao na uvrede.

Duboko u njemu izjedala ga je bol zbog Harriettine smrti, ali to se ovoga nitkova nije ticalo.

– Oluja se stišava – reče O'Brain. – Mislim da ćemo sutra moći krenuti. Naše su zalihe hrane na izmaku. Kako bi bilo da sada pokušamo svi još malo odspavati. Moramo biti što odmoreniji.

Očima punim nepovjerenja Farlow je buljio u O'Braina i kada se ovaj ujutro probudio, zatekao ga je kako nepomičan sjedi na vreći s novcem i bori se sa snom. Probudio je Forstmana i Dolores. Farlow je zgrabio posljednje zalihe hrane, prebacio preko leđa vreću s novcem, uzeo vinčesterku i prišao vratima.

– Hajdemo! – zapovijedio je oštro.

Nisu mogli otvoriti vrata i činilo se da će ostati zarobljeni unutra, ali uspjeli su sjekirom razbiti krov. Gromada snijega srušila se unutra i tada su ugleđao i plavo nebo. Samo je krov virio snijega nijega. Nekim slučajem dimnjak nije bio zatrpan i tako su dobivali zrak, inače bi se već ugušili.

O'Brain je pogledao oko sebe. Iznad njih bilo je plavo suncem obasjano jutarnje nebo a naokolo samo snijeg, pusta bijela površina bez kraja.

Dolores se popela za O'Brainom, a za njom Forstman. Farlow je krenuo posljednji.

– Naši konji... – promucalo je Forstman. – Nestali su pod snijegom.

– Što čekate! – nestrpljivo će Farlow. – Tamo dolje je šuma. Hajdemo!

O'Brain je krenuo i svi se začudiše kada je dio puta prešao lagano kao da pokrivač na tom mjestu nije deblji od nekoliko centimetara, ali radilo se o tome da je vjetar snažno nabio snijeg pa je površina bila dovoljno čvrsta da se po njoj moglo hodati. Već nekoliko metara dalje propao je sve do grudi.

Forstman je od zaprepaštenja zakolutao očima.

– Naprijed! – nemilosrdno je zapovjedio Farlow.

– Izgubljeni smo – promrm-ljao je Forstman i krenuo za O'Brainom.

Dolores htjede poći za njim, ali je Farlow zadrži i reče da krene posljednja.

* * *

Nekoliko su se sati probijali kroz snijeg. Nisu znali što im

je davalo snage da se održe na nogama. Često su propadali sve do prsa i bilo je potrebno mnogo snage i volje da se čovjek izvuče na površinu.

Pola milje pred šumom Forstman je ponovo pao i ovaj put više nije ustao. Farlow mu je prijetio revolverom i udarao ga nogama ali sve je bilo uzalud.

— Jessupe, nismo daleko od šume. Tamo ćeš se odmoriti — bodrio ga je O'Brain vrativši se do njega kako bi mu pomogao.

— Sve ovo možemo zahvaliti ovim prokletim razbojnicima — na izmaku snaga tiho je govorio Forstman. — Ubili su Harriett. Sirota djevojka. Sada smo već mogli biti u Medicine...

Zašutio je usred rečenice i okrenuo glavu u stranu.

— Jessupe! — zajecala je Dolores.

— Ionako bismo ga na kraju morali možda nositi — bezosjećajno je rekao Farlow. — Bolje da je odmah umro. Hajdemo dalje. Naprijed! — zapovjedio je podigavši pušku.

— Nećeš stići do cilja — tiho će O'Brain.

— Naprijed! — oštro je ponovio razbojnik.

Na rubu šume Dolores je posrnula i ostala ležati.

O'Brain se sagnuo i pomogao joj da ustane.

— Mogli bismo ovdje prenoćiti — predložio je O'Brain. — Izmorena je i ne može dalje.

Farlow je prešao dio puta, zatim je, razvezao zamotuljak koji je nosio pričvršćeno za leđa, izvadio nekoliko komadića suhog kruha i bacio ih prema O'Brainu.

— Ne možeš nas ovako ostaviti! — zaprepastio se O'Brain. — Ostavi mi barem nekoliko metaka.

— Nadam se da se šališ — nacerio se Farlow i polagano krenuo dalje.

O'Brain se htjede podići i baciti za njim, ali dugačko i naporno probijanje kroz duboki snijeg previše ga je iscrpilo. Kleo je, i to je bilo sve što je za sada mogao učiniti. Vidio je Farlowa kako se udaljava i teškim koracima gazi snijeg. Ubrzo ostadoše sami bez municije i hrane s nekoliko komadića suhog kruha.

Tama je donijela sa sobom još veću hladnoću i zavukla im se u već ionako mokru odjeću. Digao se, spremio kruh u vjetrovku i odvukao Dolores do obližnjeg stabla. Glavu joj je položio u svoje krilo i ostavio je da se tako načas odmori. Komadiće kruha natopio je snijegom i tako razmočene i ugri-

jane u šaci stavljao djevojci u usta. Sam je žvakao suhe komadiće.

Kasno u noć strah da bi se mogli smrznuti natjerao ga je da ustane. Pokušao je nagovoriti Dolores lijepim riječima da ustane, a kada je vidio da nema drugog izbora, podvuknuo je i natjerao je da se digne. Podigao je njezinu ruku i zabacio je preko svog ramena.

Napredovali su polagano ali tako barem nije postojala opasnost da zaspu zauvijek. Od vremena do vremena pogledavao je prema zvijezdama orijentirajući se. Dolores je često posrtala i pri padu bi potezala za sobom i O'Braina. Ostajali bi neko vrijeme ležati ali prije nego što bi ga svaladali umor i iscrpljenost, skupio bi posljednje čestice snage i ponovo bi se podizao.

IX

Prvo čega Frenchy Calvert bijaše svjestan, bilo je svjetlo. Podigao je glavu i začuđeno gledao u plavo nebo. Prešao je rukom preko lica i istrljao iverje iz brade. Kada je shvatio da je živ, pokušao je ustati ali rupa u koju ga je oluja napola slijepog i gluhog odbacila svojom žestinom, bila je toliko tijesna da se u njoj moglo samo

sjediti. Kako je dospio unutra, nije znao. Nije namjeravao time razbijati glavu. Živ je, a to je glavno. Živ! Izvukao se iz rupe i otpuzao do nekog stabla što ga je snijeg zameo sve do krošnje. Tek sada je osjetio iscrpljenost. Dok se svega prisjećao, počeli su ga mučiti glad i žeđ, a ta mu je činjenica ponovo potvrdila da je uistinu živ.

Prošlo je neko vrijeme, a zatim se uspravio i ogledao oko sebe ne bi li vidio nekoga od svojih ili uočio kola. Iskustvo mu je govorilo da je tjeran olujnim vjetrom zasigurno dospio daleko od kola. Pitao se da li da ih potraži. No to bi značio samo spas od hladnoće a opasnost od O'Braina. Proklinjao je zlu sudbinu. U sve se ovo upustio kako bi se domogao pedeset tisuća dolara, a sada je borbu morao nastaviti ne radi tolikog bogatstvo nego samo zato da spasi život. Oluja ga je odnijela nekoliko milja na jug, ali tim putem nije mogao krenuti. Odlučio je uputiti se na sjever u Medicine Bow, svjestan da je, ne uspije li, izgubljen. Zato je i napredovao polagano i štedio snage.

U suton je dospio do ruba šume gdje snijeg nije bio tako dubok kao drugdje. Potražio je udubinu zaklonjenju od vjetra, otrgnu nešto granja i pripali vatru krešujući dva kamena jedan o drugi. Nožićem je odrezao komad kore s obližnjeg sta-

bla, oljuštio liko i počeo ga žvakati sve dok ga nisu zaboljele čeljusne kosti.

Upravo kada je bacio još malo drva na vatru i legao, ugledao je nekog čovjeka s revolverom u ruci što je drhtala. Podigao je glavu i vidjevši pred sobom Andyja Ammona, glasno se nasmijao.

– Spusti to čudo i sjedni. Nije sada trenutak za neprijateljstvo – smijao se Calvert.

– Imaš li što za jelo? – umorno zapita Ammon.

– Koru drveta, ali to nemam ja nego šuma, dakle posluži se. Nemoj me gledati tako začuđeno. Znam da nije govedi odrezak, ali želudac mora nešto probavljati, a to je glavno.

– Gdje su ostali? – upitao je Ammon između žvakanja.

– Ne znam – slegnuo je ramenima Calvert. – Vjerojatno su pokopani pod snijegom. Gdje je tvoj prijatelj Farlow?

– Nemam pojma. Zar se ne sjećaš da je onaj prokletnik O'Brain počeo pucati kao lud. Kada je počela oluja, vjetar me odnio daleko od našeg logora – reče Ammon.

– Sada si se sjetio da je prokletnik – rugao se Calvert. – Zašto to prije niste uočili i pokušali nešto poduzeti?

– Kako bi bilo da zajedno potražimo kola i novac? – predložio je Ammon.

– Vidim da si se okrijepio – smijao se Calvert.

– Gdje smo uopće?

– U blizini Medicine Bowa – odgovorio je Calvert.

– Imamo li ikakvu šansu da se domognemo grada? – upita Ammon.

– Ako još jedan dan izdržiš na nogama, imamo.

– Zar smo blizu? – u čudu ga pogleda Ammon.

– Mislim da se ne varam.

– Mogli bismo otići u grad, odmoriti se i za koji se dan vratiti po novac. Zacijelo bi pronašao put – predložio je Ammon.

– Mislim da bih se znao vratiti – reče Calvert nakon kraćeg razmišljanja, pitajući se da li je Ammon čovjek koga bi mogao iskoristiti. – Ukoliko i ti možeš nešto ponuditi, mogli bismo se složiti.

– Pusti nagodbe – mirno će Ammon. – Ja sam naoružan a ti nisi. Mogao bih te prisiliti da odmah pronađeš kola.

– Ovako izmoreni ne bismo uspjeli.

– Znam, ali želim ti samo rastumačiti da je moj revolver dovoljan ulog. Zamisli da su oni u kolima još živi!

– Dobro, ali u gradu ću nabaviti oružje čak prije konja – reče Calvert.

– Mislim da se tako nećemo moći nagoditi. Mogao bi se predomisliti čim se domogneš oružja i konja – mirno će Ammon i otkoči revolver.

Calvert je shvatio da je pretjerao ali nije dopustio da ga obuzme strah.

– Dobro, Andy – sa smiješkom će Calvert. – Ti ćeš me ostaviti na životu, a ja ću zauzvrat kasnije pronaći kola i svakom od nas pripast će dvadeset i pet tisuća. Pristaješ li?

– To mi se već više sviđa – zadovoljno reče Ammon i nastavi žvakati.

– A što ako je Farlow živ i čeka u kolima? – odjednom će Calvert.

– Morat ćemo ga ušutkati. Dovoljno je da plijen dijelimo na dva dijela, treći bi bio suvišan – mirno će Ammon.

Preiskusan da svakome vjeruje, a i sam dovoljno prepreden da ne govori uvijek istinu, Calvert je znao da nije sve baš tako kako Ammon priča, ali za sada nije imao drugog izbora i odlučio je da prepusti vremenu daljni razvoj događaja.

Za svitanja su ustali i krenuli. Šumom su prilično dobro napredovali. Kad su stigli do kraja, Calvert je pogledao u daljinu uskliknuvši od oduševljenja.

– Snijeg kao da nigdje ne prestaje, tko zna koliko ćemo još pješačiti, da ne spominjem kako je izvan šume sigurno strašno dubok a ti višeš od ushita. Jesi li poludio? – povikao je Ammon.

– Tamo je željeznička pruga! – reče Calvert.

– Ne vidim je – nepovjerno će Ammon.

– Nije važno ako je ne vidiš, ali ja se u ovom dijelu zemlje tako dobro snalazim da i sada znam gdje smo, a to znači da je pred nama željeznička pruga. Moramo se samo pridržavati istoka.

Uto je vjetar donio sa sobom zvižduk lokomotive. Od ushićenja Ammon je zagrlio Calverta i počeo vikati.

– Smiri se – mirno će Calvert. – Požurimo u grad kako bismo se što prije odmorili i vratili po novac.

Požurili su i usprkos umoru prilično brzo napredovali, tjerani željom i pohlepom da se što prije domognu bogatstva. Zaboravili su sve što su do sada pretrpjeli i jedino na što su mislili bio je novac.

* * *

Jack Farlow spustio se na koljena i zamalo zaplakao od bijesa i razočaranja kada je oko podneva isteturaao iz šume i ugledao pred sobom samo sni-

jeg. Dugotrajni hod sasvim ga je iscrpio. Hladan zrak parao mu je pluća. Preplašio se da je noću izgubio smjer i sada zalutao. Glad što mu je stezala želudac postala je sve nesnošljivija. Hladan znoj oblio mu je čelo.

Odjednom do njegovih ušiju dopre zvižduk lokomotive i u daljini ugleda kako se iz bijelog pokrivača uzdiže siva para. Ubrzo je ugledao vlak koji kao da je izrastao iz zemljine utrobe. Uskliknuo je, poskočio, bacio se na snijeg, skočio na noge, zgrabio vreću s novcem i pojurio naprijed.

Trebalo mu je dva sata da se dovuče do očišćene željezničke pruge. Kliznuo je snježnim zidom do tračnica i odahnuo. Nije ni slutio da je vlak što ga je prije dva sata vidio bio prvi koji se poslije strašne snježne oluje probijao iz Medicine Bowa u Cheyenne.

Nije se dugo odmarao već je zgrabio vreću i požurio dalje, kao da je zaboravio na umor i iscrpljenost.

* * *

U grad je stigao noću. Ravno s kolodvora požurio je glavnom ulicom u hotel. Čovjek za pultom pospano je žmrikao i dohvatio knjigu gostiju, ali čim je bolje otvorio oči i dobro pogledao prispjelog gosta, otvorio je usta od zaprepaštenja i zastao.

Farlow je znao da strašno izgleda i zato se i nije začudio neobičnom reagiranju čovjeka za pultom. Rukom je prešao preko svog bradatog sledenog lica i nasmiješio se.

— Dolazim ravno iz pakla, prijatelju — objasni Farlow. — Prokleta mećava uništia mi je kola i konje. Spasio sam jedino život — govorio je dok je ispred pulta kradomice otvarao vreću. — Složite mi toplu kupku i za sat bit ću najotmjeniji gost u gradu — doda i u ispucanoj šaci pojavi se zelena novčanica od dvadeset dolara.

Za nekoliko trenutaka dobio je sobu i čim je sjeo u toplu kupku, zapovjedio je da se njegova odjeća spali i da mu dovedu krojača.

— Sada? Usred noći? — začudio se čovjek.

— Naravno! — oštro će Farlow. — Neka donese svu odjeću moje veličine i ako se ubrzo ne pojavi, sam ću otići po njega, ali to mu ne bih preporučio.

Sit, čist, odmoren i pristalo odjeven, Jack Farlow je idući dan u podne s crnim kovčegom u ruci otišao na kolodvor kako bi se raspitao o vlakovima.

* * *

Kada je Mac O'Brain konačno izašao iz šume, upravo je podnevni vlak prolazio na putu za Cheyenne.

Spustio se na koljena i pažljivo položio Dolores na snijeg. Tek sada je shvatio da je mrtva. Polagano je ustao, skinuo šešir i pokušavajući svladati očaj i tugu što su navirali, zgužvao ga je, ogorčen, među prstima.

S mrtvom Dolores na rukama probio se do tračnica i uz prugu požurio u grad. Kao i Farlow, tako je i O'Brain stigao u grad kod kolodvora. Na susjednom kolosijeku pušila se neka lokomotiva, a red vagona stajao je ispred glavne zgrade. Ljudi što su tamo stajali ubrzo su ga primijetili.

– Hej! – povikao je netko i ispružio ruke, ali pogledavši bolje u O'Brainove oči zastao je i problijedio.

– Odakle dolaziš? – upita netko.

– Kao da je poludio – tiho će netko reći. – Pogledajte mu oči.

– Dovedite šerifa – reče netko na kraju.

Šuteći, O'Brain je napustio kolodvor i krenuo glavnom ulicom. Pri tome nije primijetio da je jedan pristalo odjeven čovjek s crnim kovčegom u ruci požurio ulicom i nestao u hotelu.

– Hej! – ljubazno će šerif. – Što je s ovom ženom?

– Mrtva je – progovori O'Brain.

– Pokopat ćemo je kako pristaje – kimnu šerif i pozva rukom dvojicu ljudi.

O'Brain je predao mrtvo tijelo ljudima i lagano zateturao.

– Polako – upozori ga šerif i uhvati pod ruku.

O'Brain je uvukao ruku u džep kako bi izvukao novac kojim je namjeravao platiti pokop.

– Što tražite? – nepovjerenljivo će šerif. – Sav trošak preuzet će grad. Podite sada sa mnom. Morate se odmoriti, a kasnije ćete mi ispričati što se to sve dogodilo. Je li ovo bila vaša žena?

– Zvala se Dolores Hunter i bila je plesačica. Trebala je zajedno s prijateljicom nastupiti u vašem gradu – objasnio je O'Brain i izvukao iz džepa srebrni dolar.

– Plesačica, dakle, razumijem – reče šerif mada mu ništa nije bilo jasno, ali je znao da sada nije trenutak za ispitivanje.

– Skupite nekoliko ljudi, šerife – nastavio je O'Brain. – Jack Farlow je u vašem gradu. U njega je novac što je opljačkan u Frisco Wellsu.

– A tako, razumijem – polagano reče šerif.

– Nisam poludio i ne bunjam! – ljutito će O'Brain. – Učinite kako sam vam rekao i

nemojte gubiti vrijeme. Čim nešto obavim, doći ću u vaš uređ – dodao je i otišao u dućan.

Zatražio je kutiju municije za svoj revolver. Kad se vratio na ulicu, šerif je još uvijek stajao na istom mjestu i u tom trenutku ogласi se pucanj. Metak se zabio u zid zgrade iza njega, u neposrednoj blizini O'Brainove glave. Na ulici nastade pravi kaos. Sa jednog od hotelskih prozora uzdizao se tanak trag dima.

– Gore ! – povikao je O'Brain i pokazao prema prozoru.

I dalje je stajao kraj dućana i netremice gledao u prozor dok su šerif i nekoliko ljudi potrčali prema hotelu. Na vratima su se susreli s pristalo odjevenim čovjekom s crnim kovčegom u ruci. Projurili su kraj njega i požurili stepenicama na prvi kat.

Uto je O'Brain pogledao prema ulazu i ugledao čovjeka. Bio mu je stran, ali te oči je odnekud poznavao.

– Jack! – povikao je O'Brain i skočio naprijed.

Čovjek se smješкао i O'Brain je znao da niti sam ne zna da li da se preda ili odglumi zaprepaštenje i iznenađenje nečim što uopće ne shvaća.

– Jack, uradio si previše grešaka – polagano će O'Brain dok mu se približavao. Ruku je položio iznad revolvera za opasacem. – Rekao sam ti da nećeš stići do cilja.

Iz hotela se začuše povici i buka. Šerif i njegovi ljudi očito su silazili. Farlow se naglo okrenuo i nestao iza zgrade. O'Brain je potegao revolver i požurio za njim.

Farlow nije nabavio konja. Kamo bi uopće mogao odjahati po ovom snijegu. O'Brain se bacio na snijeg i odgovorio na paljbu, ali Farlow je već žurio dalje. Šerif i nekoliko ljudi požuriše za O'Brainom. Neki se uputiše na kolodvor.

O'Brain je trčao uz kola i upravo kad se sagnuo kako bi prošao ispod neke šipke, ugledao je otvorena vrata kolodvorskog spremišta. Prijeteća tama zjapila je pred njime. Znao je da će protivnika pronaći unutra.

* * *

Ammon i Calvert našli su se ponovo kod kolodvora nakon što je svaki obavio što je želio. Sada su obojica imala oružje.

– Vidio sam Farlowa i O'Braina! – uzbuđeno će Calvert.

– I ja – kimnuo je Ammon.
– Novac je u Farlowa, ali oduzet ćemo mu ga, ne brini, mada

još pravo ne znam na koji način. Sve se plašim da Farlow neće biti dorastao O'Brainu i da će novac na kraju pripasti njemu – govorio je dok su neki ljudi protrčali mimo njih. – On i one djevojke, ukoliko su preživjele, lijepo će uživati u bogatstvu.

– U krivu si – zlobno se nasmijao Calvert. – Poznajem tu vrstu ljudi. Ako se ubrzo ne domognemo novca, vjeruj mi prijatelju, da ćemo ga moći podići još samo kod šerifa. Shvaćaš li?

Ammon je ljutito pljunuo i htio nešto reći ali u tom trenutku oglasio se iz kolodvorskog spremišta pucanj. Pogleдали su se i požurili onamo.

Trenutak ih je zadržao vlak što je upravo stigao na kolosijek na putu za Green River City. Dok su čekali da prođu lokomotiva i vagoni, prošlo je dragocjeno vrijeme. Zaobišli su posljednji vagon i požurili prema spremištu.

– Požuri! – povikao je Ammon dok su trčali kroz duboki snijeg i teškom se mukom probijali naprijed.

– Jesi li siguran da smo krenuli u dobrom smjeru? – u nedoumici će Calvert. – Ne čujem više pucnjeve.

Ammon je naglo okrenuo glavu i pogledao prema nizu

vagona što su stajali iza lokomotive spremne za polazak.

– Evo! Tamo! – povikao je Calvert i podigao ruku.

Neki čovjek trčao je preko tračnica prema spremištu.

* * *

Sagnut s revolverom u ruci O'Brain je preskočio tračnice i potrčao prema ulazu u spremište. Pred vratima zasta i proviri ali sve je bilo tiho. Mada je njegova glava ovako obasjana svjetlijom pozadinom bila zahvalan cilj, nitko nije pucao. Ispod oka pogleda prema vlaku, ali sa željenjem ustanovi da šerif i njegovi ljudi za sada još uzalud traže.

Brzim koracima ušao je unutra i stao naslonjen o zid. Prišao je polagano lokomotivi i htio je zaobići.

– Hej, Mac! – začu se glas iznad O'Brainove glave.

Stresao se i usudio jedino okrenuti glavu. Iznad njega u kućici vozača lokomotive stajao je Farlow.

– Zapravo sam te se već u šumi morao riješiti zauvijek, ali ne znam ni sam zašto, nešto mi je govorilo da ćeš onu djevojku ipak dovesti do grada. Uspio si, vidim. Bilo mi je žao sirotice... Nije joj dobro, je li?

– Mrtva je – kratko će O'Brain. – Ako ti je nije bilo žao, mogao si je povesti sa sobom. Možda bi preživjela.

— Oduvijek sam mrzio da mi nešto ili netko smeta na putu — mirno odgovori Farlow.

— Obje djevojke na tvojoj su savjesti! Jesi li toga svjestan? — očajno će O'Brain.

— Niti govora — nasimijao se razbojnik. — Djevojke su morale umrijeti jer ti ne znaš izgubiti.

— A ti znaš? — zajedljivo će O'Brain. — Sidi i predaj se. Šerif će ionako za nekoliko trenutaka doći sa svojim ljudima. Možeš me ubiti, ali izgubio si u svakom slučaju.

Farlow je skočio s lokomotive. U jednoj ruci držao je crni kovčeg a u drugoj revolver uperen ravno u O'Braina.

— Makni mi se s puta, do đavola! — bijesno će Farlow.

— Kad bi i ostavio novac, sada te više ne bih pustio da otideš — mirno će O'Brain.

Tamne razbojnikove oči skupiše se u tanku crtu i u istom trenutku O'Brain se baci na njega tako nenadano i brzo da se ovaj nije stigao snaći i zapucati.

Prva reakcija bila je da je koraknuo natrag, ali se pritom spotaknuo. Začas ga je O'Brain potegnuo za sobom na pod. Farlow je bijesno vikao dok mu je revolver izletio iz ruke. Ubrzo bijahu obojica na no-

gama i gledahu se očima punim prezira i mržnje.

— Dodi! — izazivao ga O'Brain spreman za borbu. — Hajde! Moram ti se osvetiti za djevojke koje su nedužne poginule i za onog jadnog Forstmana. Svi su oni izgubili živote kao žrtve vas lešinara koji ne znate ni za što drugo osim za pohlepu.

Farlow se bacio naprijed ali se O'Brain uspio pravodobno izmaknuti i dok se razbojnik našao tik uz njega, udario ga je tako snažno i nemilosrdno da se ovaj okrenuo oko svoje osi i uz jauk tresnuo o tlo.

— Hajde! Ustani! Čeka nas šerif — oštro će O'Brain i gurne ga nogom u žizmu.

Razbojnik je ustao i potražio revolver i kovčeg, ali mu ništa nije bilo nadohvat ruke.

— Dobro, ovu si borbu dobio ti — bijesno će Farlow i popravi vjetrovku svojeg novog skupog odijela.

— Hajdemo! — zapovijedio je O'Brain i htio krenuti.

U istom trenutku Farlow se ponovo baci na nj i budući da O'Brain više nije računao s napadom, skoči u stranu, okliznu se i pri padu udari glavom o tračnicu tako snažno da se onesvijesti.

Vani se začu zvižduk lokomotive. Vlak je bio spreman za

polazak. Farlow se okrenuo i uto ugleda dvojicu kako ulaze u spremište. Ostali su stajali na vratima i gledali unutra. Farlow je polagano podigao kovčeg, revolver i šešir i krenu prema izlazu. Uoči da imaju uza se revolvere i htio je promijeniti smjer kada su ga ugledali.

– Sklonite se! – povikao je Farlow. – Bacite oružje!

Budući da dvojica pred njim uopće nisu na nešto takvo pomišljala, stajao je nekoliko trenutaka i prepoznavši ih odjednom, širom razrogači oči od čuđenja.

– Do đavola! Andy! Calvert! – poviče uzbuđeno.

Spustio je oružje i krenuo im ususret a nije opazio da obojica i dalje drže podignute revolvere.

– Stani! Dobaci nam samo kovčeg! – zapovijedi hladno Ammon.

– Jesi li poludio? – začudio se Farlow.

– Učini kako ti je rečeno, jer ćeš inače požaliti – obrecnuo se Ammon.

– Do đavola, što je odjednom? – čudio se i dalje Farlow. – Kako vi to zamišljate?

– Baci kovčeg!

Učini kako su mu zapovjedili budući da nije imao drugog izbora.

– A sada revolver! – naceri se Calvert.

– Ne! Iza mene leži O'Brain. Ne mogu vam predati revolver. Kad se osvijesti, ako me pronađe, ubit će me – zavapi Farlow.

– Ostavit ćemo ti revolver na tračnicama ali nemoj odmah pojuriti po njega. Moraš pričekati određeno vrijeme da se dovoljno udaljimo – mirno će Calvert.

Farlowu nije preostalo drugo da posluša njihovu zapovijed. Ammon je podigao kovčeg i obojica izjuriše iz spremišta. Vlak je trebao krenuti svaki trenutak i tako su pojurili prema njemu.

Farlow bijesno pljunu i potrča za njima. Putem je podigao svoj revolver.

Ammon i Calvert bili su stotinjak metara od posljednjeg vagona kada se vlak polagano pokrenuo. Farlow, odmoren za razliku od ove dvojice, mogao ih je sustići ali im se nije usudio približiti kako ne bi pucali u njega i tako je samo trčao za njima.

Ammon i Calvert potrčaše što su brže mogli. Prvi je Ammon skočio na predzadnji vagon i okrenuo se kako bi pomogao Calvertu, kada je u tom trenutku ugledao Farlowa. Povukao je Calverta gore i poteg-

nuo revolver, a Farlow je u međuvremenu uspio tako promijeniti smjer i trčati iza vlaka da ga Ammon nije mogao pogoditi. Teškom mukom domogao se nogostupa posljednjeg vagona i skočio u nj.

* * *

Kada se O'Brain osvijestio, preokrenuo se na trbuh i teško uzdahnuo. Prisjetio se svega što se dogodilo, ali nije mogao ocijeniti koliko je dugo bio bez svijesti. Podigao se na koljena i ogledao oko sebe. Jack Farlow je, naravno već odavno nestao. S ulaznih vrata u spremište začu glasove i ugleda šerifa s nekoliko ljudi.

— Kamo je, do đavola, nestao taj nitkov? — upita šerif.

O'Brain slegnu ramenima. Iz daljine dopre zvižduk lokomotive.

— Neki su ljudi primijetili da je netko u posljednji trenutak skočio u već jureći vlak — promrmlja šerif.

— Znači, vlak je otišao... — reče O'Brain. — Sigurno je to bio Farlow.

— Kako bi bilo da nam sada sve ispričate — predloži šerif.

— Telegrafske su veze ponovo uspostavljene, ali prije nego bilo što poduzmem, morao bih ipak znati o čemu je riječ, zar ne? Hajdemo na neko toplije mjesto. Smrznut ćete se ovdje.

U telegrafskoj kancelariji je toplo. Uvjeran sam da ćete dobiti i šalicu vruće kave — doda sa smiješkom.

Učinili su kako je šerif predložio i O'Brain je sve ispričao. Šerif ga je pažljivo slušao i samo s vremena na vrijeme tresao glavom.

— Šerife, slijedeći vlak kreće za dva sata — javio je telegrafist. — Ovi gore su, čini se, poludjeli i žele nadoknaditi sve izgubljeno vrijeme. Očito namjeravaju što prije uspostaviti redoviti vozni plan, a kad tamo iz Rawlinsa su mi javili da put za Green River još uvijek nije prohodan. Vlak što je malo prije krenuo s naše stanice ostat će za sada u Rawlinsu.

— Rawlins? To nije daleko — zapita O'Brain.

— Smirite se čovječe, dosta ste toga proživjeli posljednjih dana — sa smiješkom će šerif i potapša ga po ramenu. — Telegraf je brži od svakog vlaka, a šerif u Rawlinsu dobar je i pošten čovjek. Javit ću mu da Jacka Farlowa uhapsi odmah nakon dolaska vlaka na stanicu.

Otišao je do telegrafista i učinio sve kako je rekao a zatim se vratio O'Brainu.

— Mislim da ću ipak krenuti sljedećim vlakom — zaključio O'Brain i usta.

– Kako želite – slegnu šerif ramenima. – Možda bi bilo bolje da se prvo malo odmorite.

– Stiže slijedeći vlak – javio je telegrafist. – Dvadeset minuta kasnije dolazi dugački teretnjak, ali iz Rawlinsa i dalje ne javljaju da nije prohodan. Čini se da je mećava tamo prilično divljala.

– Želim vam sreću, Mac – ljubazno će šerif kad su izašli. – Djevojka će sutra biti pokopana. Nadam se da ćete možda jednom ponovo svratiti u Medicine Bow.

– Možda – nasmiješi se O'Brain i srdačno stisnu šerifovu ruku.

Otišao je na kolodvor, kupio kartu za Rawlins i ušao u prispjeli vlak.

X

Ammon i Calvert sjedili su u pretposljednjem vagonu, šutljivi i zamišljeni. Calvert je na koljenima držao kovčeg rukama kao da se plaši da bi mu ga netko mogao oduzeti.

– Farlow je u posljednjim kolima – zlovoljno će Ammon.

– U vlaku je mnogo ljudi i ne možemo ga tek tako ubiti, a i vlak ide samo do Rawlinsa.

Uto se otvoriše vrata i pojavi se Jack Farlow. Ammon je podigao glavu načas položio ruku na revolver, a Calvert je još čvršće stegnuo kovčeg.

– Kakve li slučajnosti – smješkao se Farlow. – I vi putujete za Rawlins? – upitao je, sjeo im nasuprot i bacio šešir na klupu. – Imate lijepi kovčeg.

– Sadržaj je još ljepši – bijesno će Calvert.

– Dalje od Rawlinsa put je za sada neprohodan – mirno reče Farlow. – Prohodna je samo pruga s istoka prema Rawlinsu, a dalje za sada ne može proći ni jedan vlak. Kondukter mi je rekao da moramo računati sa dan do dva boravka u Rawlinsu prije nego što budemo mogli krenuti dalje. Za nama stiže još jedan vlak. Bit će u gradu dva sata poslije nas.

– I što onda? – zajedljivo će Ammon.

– Čini mi se da ste zaboravili na našeg prijatelja O'Braina – nasmija se Farlow.

– Uvjeran sam, naime, da će stići sljedećim vlakom. Osim toga, čini mi se da ste još nešto zaboravili. Telegrafske veze bit će ubrzo uspostavljene ako već i nisu, i prije nego što stignemo na stanicu, šerif u Rawlinsu sigurno će biti obaviješten i zacijelo će prirediti topao doček – govorio je Farlow opako se smiješeći. – Ne kažem da je sve ovo sigurno, ali je mogućnost velika. Nisam ubio O'Braina nego ga ostavio onesviještenog, što znači da je sada već možda ponovo u akciji. Razmislite o svemu ovome,

momci, a ja ću malo prošetati
– doda i usta.

– Što je sad ovo? – ljutio se Ammon.

– Sjedimo u pogrešnom vlaku i Farlow to zna – zlovoljno objasni Calvert.

– To znam i sam – ljutito će Ammon. – Nemoguće da O'Brain zna za nas dvojicu. Ako ikoga budu očekivali na stanici, onda je to Farlow a ne mi. Dok se sazna da je novac zapravo kod nas, već ćemo nestati.

– A kamo? Kako to zamišljaš po ovom snijegu? – zlovoljno će Calvert. – Uz Farlowova pomoć mogli bismo O'Braina uvući u zamku i konačno ga se riješiti. To nam je želio Farlow ponuditi kada je rekao da o svemu razmislimo. Shvaćaš li sada? Pedeset tisuća je velika suma. Ako je podijelimo na tri dijela, još uvijek svakome ostaje dovoljno. U svakom slučaju bolje je i to nego da doživotno imamo O'Braina za petama.

– Mogao bih O'Braina namamiti u zamku – predloži Farlow kada se vratio i sjeo. – Ne zna da ste i vi ovdje. Misli da sam ostao samo ja. Mogao bih pretrčati ispred njega, a jedan od vas bi ga mogao ubiti dok bi on pojurio za mnom. Nedaleko od Rawlinsa ima mala postaja. Do tamo bismo mogli odjahati na konjima i pričekati da se sve smiri, a onda ćemo vidjeti što ćemo uraditi.

– Dobro, Farlow, pristajemo – uzdahnu Ammon.

– Onda podijelite novac odmah – odluči Farlow. – Za sat ćemo biti u Rawlinsu i bolje da svatko ima kod sebe svoj dio.

– Malo prije spominjao si šerifa – reče Calvert.

– Jesam, ali on ne traži trojicu nego samo jednog, i to čovjeka sa crnim kovčegom – sa smiješkom će Farlow.

– Dobro, daj svakome njegov dio, ali pazi kako dijeliš – kimnu Ammon obrativši se Calvertu.

– Unutra je četrdeset i šest tisuća i osam stotina dolara. Znači, svatko dobiva petnaest tisuća i šest stotina – mirno reče Farlow.

Sat kasnije vlak je ušao u stanicu Rawlins. Dalje je pruga bila još uvijek neprohodna i svi su putnici izašli iz vlaka kako bi što prije potražili smještaj.

Trojica razbojnika vidjela su šerifa kako se šeće uz vlak. Ostavili su kovčeg u vagonu i nestali u gomili.

* * *

Dva sata poslije stigao je u Rawlins sljedeći vlak.

Šerif je ponovo bio na stanici i ugledavši O'Braina odmah mu je prišao.

– Vi ste Mac O'Brain, zar ne? – upita šerif.

– Da, jesam', – odgovori O'Brain. – Jeste li uhapsili Farlowa?

— Na žalost nisam. Kada su svi putnici napustili vlak, pronašao sam u pretposljednjim kolima crni kovčeg ali, naravno, prazan. Kasnije su mi javili da na svu sreću i vi stižete, jer vi ga poznajete i tako ćemo ga valjda prije pronaći. Nije mogao otići iz grada, znači da mora biti negdje u blizini.

— Prvo mi pokažite gdje je mogao iznajmiti konja — odlučno će O'Brain.

— Jedino u staji za iznajmljivanje, ali tamo sam ostavio svoje ljude.

— Dobro, onda krenimo u hotel. Možda je tamo — reče O'Brain.

Pregledali su knjigu gostiju u hotelu i mada se posljednjih sati upisalo mnogo novih gostiju i ni jedan krevet više nije bio slobodan, nitko se nije potpisao kao Jack Farlow.

— Nitkov, naravno da nije naveo svoje pravo ime — ljutio se šerif.

Pretražili su cijeli grad, ali sve je bilo uzalud. Već se smračilo kada su odustali od daljnje potrage.

— Moram u obvezni obilazak — razočarano će šerif. — Možda ćete imati više sreće dok me ne bude. U međuvremenu ću obaviti posao i potruditi se da vam nađem prenoćište. Svratite u moj ured, Mac — rekao je ljubazno i otišao.

O'Brain se vratio u hotel i za točionikom naručio topli napi-

tak kako bi se makar načas odmorio.

* * *

— Ponovo je sam — javi Ammon i zalupi za sobom vrata hotelske sobe. — Stoji za točionikom i pije nešto vruće.

— Blago njemu i ja bih rado nešto popio — mrzovoljno će Calvert.

Farlow je odmah ustao, ugasio svjetiljku i otvorio prozor. Hladan zrak prostrujao je prostorijom.

Calvert i Ammon su s oružjem stajali iza Farlowa. U dvorištu je ispred staje gorjela svjetiljka.

— Možda bi bilo najbolje da ga napadnemo dolje — reče Ammon.

— Namamit ću ga van i protrčat pokraj one svjetiljke prema staji — odluči Farlow. — Bijesan i željan osvete bezglavo će me slijediti čim me ugleda, a ti ćeš ga Frenchy, nadam se pogoditi.

— Naravno da hoću — promrmlja Calvert.

— Čekaj! — reče Ammon kada je Farlow bio već na vratima. — Idem za svaki slučaj s tobom. Možda Frenchy ne bude imao sreće i promaši. Tko zna.

— Dobro, ali pucaj jedino ako Frenchy promaši — reče Farlow i oprezno odškrinu vrata.

* * *

Topli je napitak prijavio O'Brainu. Odgurnuo je praznu

čašu u namjeri da zatraži još jedno piće. Odjednom je u ogledalu pred sobom ugledao Jacka Farlowa. Razbojnik je upravo silazio stepenicama, prošao hodnikom i brzo izašao na sporedni izlaz.

O'Brain ponajprije nije mogao vjerovati svojim očima, ali sumnje nije bilo. Bacio je na točionik kovanicu od pedeset centi i požurio za razbojnikom. Mada je predošjećao da nešto nije kako valja, ipak je izašao na dvorište i zastao. Ispred staje gorjela je svjetiljka. U njezinu žutom svjetlu vidio je kako se vrata staje lagano njišu. Farlow je, znači, nestao u staji. Dohvatio je revolver i potrčao. Kada se našao kod svjetiljke, odjeknuo je u tišini pucanj ali, na svu sreću, metak ga nije pogodio. Okrenuvši se naglo, O'Brain ugleda na jednom od hotelskih prozora nekog čovjeka u čijim se rukama, prijeteci, nazirala puščana cijev.

O'Brain nije oklijevao. Sagnuo se i zapucao. Trenutak kasnije puška se stropoštala kroz prozor a čovjekovo tijelo nestade iza prozora. Uto su se već otvorila stražnja vrata hotela i netko je, u zaklonu pojilišta, počeo pucati kao pomahnitao.

Načas O'Brain uopće nije znao što bi trebalo uraditi, ali čovjek iza pojilišta nije mu dao vremena za razmišljanje. Pojavio se iza zaklona i O'Brain je

zapucao. Vidio je kako je napadača pogodio i prepozna u njemu Andyja Ammona. Sada mu je već mnogo toga bilo jasnije.

Bez oklijevanja požurio je u staju. Unutra ga je čekao Farlow s uperenim revolverom.

— Tvoji su prijatelji svladani, Farlow! Predaj se konačno! — povikao je O'Brain.

Farlow je potegnuo okidač. Budući da je O'Brain znao da mu ne preostaje drugi izbor nego da i sam puca, smiren i odlučan zapucao je u protivnika. Oba pucnja kao da se stopiše u jedan i odjeknuše tako silovito da se načas činilo da će se krov staje urušiti od buke.

Farlow je zateturao i srušio se u sijeno a O'Brain je klonuo na koljena. Farlowov metak prozujao mu je iznad ključne kosti. Izdržao je dok nije ugledao šerifa i njegove ljude a onda se srušio.

Kasnije je ispričao šerifu sve što se dogodilo.

— I nitko osim vas nije preživio? — zamišljeno će šerif i prijeđe u nedoumici rukom kroz kosu.

— Farlow, Ammon i Calvert bili su uz mene posljednji — objasni još jednom O'Brain.

— Malo je nedostajalo da nitko ne preživi — javi se liječnik. — Osim što je bio prilično teško ranjen i inače u lošem stanju, dobio je još i upalu pluća.

O'Braina su naime, nakon što se srušio u staji, prenijeli liječniku kod kojeg je ostao neko vrijeme na liječenju.

— Evo pet stotina dolara koji vam pripadaju budući da ste uhvatili Jacka Farlowa. To-liko je nagrada bila raspisana na njega — objasni šerif. — I nemojte reći da nećete taj novac, ako se ne varam, potreban vam je konj — doda smiješeći se.

* * *

Bilo je ljeto kad je O'Brain napustio Rawlins. Jahao je uz

željezničku prugu sve do Medicine Bowa a kada je došao do mjesta gdje je poginula Harriett, zaustavi konja i sjaha.

Znao je da je nikada neće zaboraviti, kao niti Dolores a ni jadnog Forstmana koji zacijelo ni u času smrti nije potpuno shvatio što se to događa.

Uz Harriett O'Brain je mogao početi novi život i znao je da bi bio sretan, ali sudbina je odredila drugačije i ona zemlja u Wyomingu o kojoj je pričala Harriett, morat će pripasti nekom drugom.

KRAJ

**specijalne pusto-
lovine specijalnih še-
rifa i specijalnih zlo-
činaca kao i specijal-
nih kauboja koji pucaju
iz specijalnih pištolja
u specijalnim dvobojima
naći ćete u specijalnom
izdanju tjednika laso
koji donosi dva spe-
cijalna western-romana**

U PRIPREMI:

**John Stanley:
ZA ZLATOM**

S VUČKOM NA OLIMPIJADU

»S VUČKOM NA OLIMPIJADU« — nije samo IGRA!

- to je mala škola olimpijskih igara
- to je poučna priča o zimskim sportovima
- to je mali šareni vodič kroz olimpijsko Sarajevo, njegovu okolicu i olimpijska borilišta
- to je IGRA SAKUPLJANJA SLIČICA i društveno-sportska IGRA
- sličice i POSTER-polje na svim kioscima!

Na svim kioscima samoljepive SLIČICE s Vučkom!
Od istog dana također na svim kioscima POSTER-IGRA s Vučkom! Skupljajte sličice, igrajte igru na posteru i sudjelujte u nagradnom natječaju:

S VUČKOM NA OLIMPIJADU ❄